

ท่านพระครู พิศิษฐ์อรรถการ
หลวงพ่อท่านคล้าย (วาจาสิทธิ์)

แจกเป็นธรรมทาน

抱坦凱降生于佛曆二四一七年四月十三日，父親乃英，母親娘烏原姓詩寧。生于坪通拉，從幼長大于坪閣甲鋤，叻程第二區，素旺縣洛坤府。原有一位親姐名瓶。佛曆二四三七年，抱坦首次爲童僧。在越灣滿（水涼庭）由該高僧合順，還有越邁連訕高僧詩叻達陀。因抱坦凱從幼是好學人才，在戒爲僧。佛曆二四八八年選擇爲越萱康佛寺僧王，咸受各方民衆崇敬譽爲禪師，有禪感言而有應，凡得禪師祝福者無不如願以償，事事如意。抱坦凱是佛教之規範。對公益一切事項皆爲人人崇仰。曾受到高級皇章之名爲拍姑碧實壓他干，佛曆二五〇五年由清萊府光拍腰送來原僧骨灰。抱坦凱即建築爲泰南洛坤府素旺縣曾里埠之拍塔內（小佛塔）面積四方，闊廿七咪高七十咪。

抱坦凱逝世于泰京拍蒙谷醫院，佛曆二五一三年十二月五日歲終九十六歲，爲高僧七十五年。

ภายในองค์พระเจดีย์น้อยที่ร่างพ่อท่านคล้ายบรรจุอยู่

ภายในองค์พระเจดีย์น้อยที่ร่างพ่อท่านคล้ายบรรจุอยู่

ร่างพ่อท่านคล้าย (วาจาสิทธิ์) บรรจุอยู่ในหีบแก้ว ซึ่งไม่เน่าเปื่อย เพียงแต่แห้งลงเท่านั้น

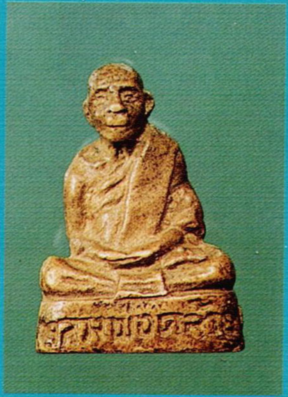
รถเข็นของพ่อท่านคล้าย (วาจาสิทธิ์)

รูปหล่อเหมือนพ่อท่านคล้าย (วาจาสิทธิ์)

บ่อน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์พ่อท่านคล้าย ภายในบริเวณวัด

รูปหล่อรุ่น ๑ ก้นอุ
พิมพ์ใหญ่ - เล็ก

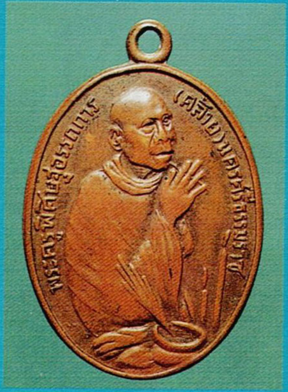
รูปเหมือนรุ่น ๑
เนื้อขานหมาก

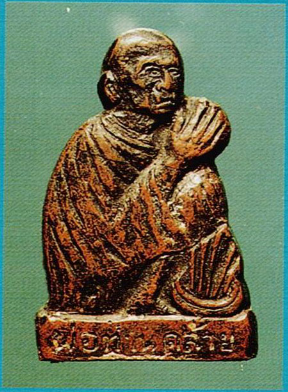
สมเด็จรุ่นที่ ๑
ฝังตะกรุดคู่

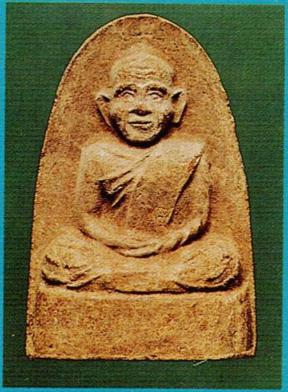
เหรียญเสมา
หันข้างพนมมือ

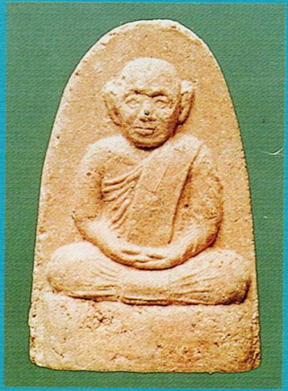
เหรียญรูปไข่
หันข้างพนมมือ

รูปลอยองค์
หันข้างพนมมือ

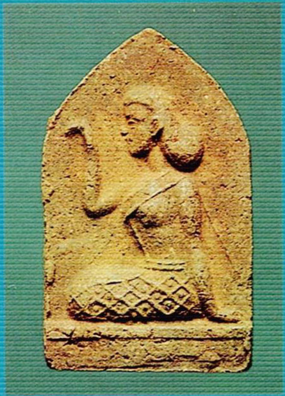
รูปเหมือนเนื้อว่าน
ส.ข.๑.พิมพ์ใหญ่ - กลาง - เล็ก

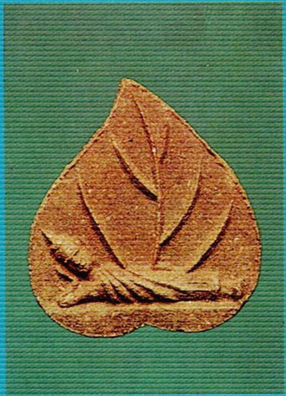

รูปเหมือนเนื้อผง
ส.ข.๑.พิมพ์ใหญ่-เล็ก

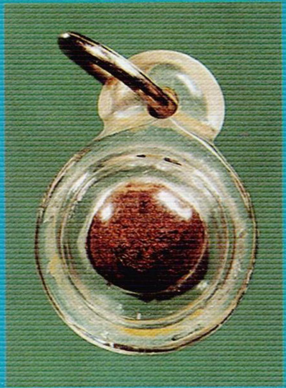
พระประจำวัน
พิมพ์ใหญ่ - เล้ก

นางกวักมหาลาภ
พิมพ์ใหญ่ - เล็ก

รูปใบโพธิ์

เนื้อผงนางพญา

เนื้อว่านพิมพ์ใหญ่

ลูกอมชานหมาก

เนื้อว่านพิมพ์เล็ก

เนื้อว่านพิมพ์เล็ก

หนังสือประวัติพ่อท่านคล้าย (วาจาสิทธิ์) เล่มนี้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อแจกเป็นธรรมทาน เพื่อถวายเป็นอาจาริยบูชาต่อหลวงพ่อท่านคล้าย เนื่องในวันคล้ายวันเกิด 27 มีนาคม พ.ศ. 2419

พิมพ์แจกเป็นธรรมทานครั้งที่ 1 จำนวน 8,000 เล่ม

โดย คุณเอ็ง แซ่เต้า

คุณจำนงค์-อรทัย ตังเต็มสุข และครอบครัว

คุณศักดิ์ชัย-มยุรี และครอบครัว สุวิวัฒนาพรรณดี

ท่านที่เห็นคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ มีจิตกุศลที่จะพิมพ์เผยแพร่ เพื่อแจกเป็นธรรมทาน โปรดติดต่อได้ที่

พระครูพิบูลนวเขต เจ้าคณะอำเภอฉวาง

เจ้าอาวาสวัดธาตุน้อย จังหวัดนครศรีธรรมราช

กรุงเทพฯ ติดต่อที่

พระครูสาครธีรธรรม เจ้าอาวาสวัดคลองมะเดื่อ

หมู่ที่ 6 ถ. เศรษฐกิจ 1 กิโลเมตรที่ 12 ต. คลองมะเดื่อ

อ. กระทุ่มแบน จ. สมุทรสาคร

ประวัติหลวงพ่อท่านคล้ายที่ได้เขียนรวบรวมและเรียบเรียงนี้ ผู้เขียนรู้สึกว่ายังขาดตกบกพร่องอยู่อีกเป็นอันมาก ผู้เขียนจึงได้รวบรวมเท่าที่ผู้เขียนสามารถหามาได้ หากผิดพลาดหรือบกพร่องประการใดแล้ว ผู้เขียนขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ชีวประวัติ

ท่านพระครู พิศิษฐ์อรรถการ (พ่อท่านคล้าย จนฺทสุวณฺโณ)

อดีตเจ้าอาวาสวัดสวนขัน

พ่อท่านนามเดิม คล้าย สีนิล เกิดตรงกับวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2419 ณ บ้านโคกกระทือ หมู่ที่ 10 ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นบุตรนายอินทร์-นางเหนี่ยว สีนิล มีพี่สาว 1 คน

เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของพ่อท่าน

ในปี พ.ศ. 2433 อายุของพ่อท่านประมาณ 14-15 ปี มีเหตุการณ์สำคัญที่สุดเกิดขึ้นในชีวิตของท่าน โดยมีผู้เล่าสืบ ๆ กันมาว่า ครั้งนั้นท่านได้ไปกับพี่เขย คือ นายซ้าย เพ็ชรฤทธิ์ เพื่อโค่นไร่ (ถางป่าทำไร่) ที่ตำบลมะม่วงเอน อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ โดยพี่เขยโค่นไม้บุกหยวกซึ่งเป็นไม้เนื้อแข็ง พ่อท่านนั่งอยู่บนขอนไม้ที่โค่นลงแล้ว ถูกไม้ที่พี่เขยกำลังโค่นยักหลังมาถูกที่หลังเท้าข้างซ้ายของพ่อท่านแตกละเอียด วัดจากปลายเท้าประมาณ 3 นิ้ว มีอาการเจ็บปวดมาก แม้จะใช้ยาพอกก็ไม่หาย เพราะกระดูกปลายเท้าแตก จึงเกิดเป็นรวด คือ หนองที่เป็นก้อนแข็งอยู่ในเนื้อ มีอาการเจ็บปวดยิ่งนัก โดยกำลังใจที่เด็ดเดี่ยว พ่อท่านใช้มีดที่ลับคมดีแล้วตัดปลายเท้าออกเหลือแค่ข้อเท้า โดยมือของท่านเอง ใช้ยาพอกไม่นานก็หายแต่ยังไม่ปกติดี พ่อท่านได้เดินทางออกจากบ้านมะม่วงเอน อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ มาอำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีกระบือเป็นพาหนะ (ขี่ควาย) มาพักรักษาแผลอยู่ที่บ้านนายเพ็ชร-นางขลิบ ชินากรณ์ (โยมของท่านพระครู

อุทัยธรรมธาดา อดีตเจ้าอาวาสวัดอุทัยโพธาราม เจ้าคณะธรรมยุตจังหวัดเพ็ชรบุรี) ซึ่งมีศักดิ์เป็นลุงและป้าญาติผู้ใหญ่ของพ่อท่าน ณ บ้านทุ่งพลี หมู่ที่ 3 ตำบลฉวาง อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช จนแผลหายเป็นปกติ

บรรพชาครั้งแรก

เมื่อแผลหายเป็นปกติแล้ว พ่อท่านได้เข้าบรรพชาเป็นสามเณรอยู่ ณ วัดวังม่วง ตำบลฉวาง โดยมีพระอาจารย์ทอง ปทุมสุวณฺโณ เจ้าอาวาสวัดวังม่วงเป็นอาจารย์ฝึกสอนให้เรียนหนังสือไทย หนังสือขอม และวิชาเลข จนชำนิชำนาญขึ้นกว่าเดิม พ่อท่านบรรพชาเป็นสามเณรอยู่ได้ 2 พรรษา ไม่ปรากฏว่าใครเป็นพระอุปัชฌาย์ให้บรรพชาแล้วได้ลาสิกขาออกไปอยู่บ้าน ช่วยประกอบกิจการงานบิดาต่อไป เรื่องพ่อท่านได้บรรพชาเป็นสามเณรครั้งแรกนี้ บางท่านค้านว่าไม่มีมูลความจริง พ่อท่านได้อุปสมบทเป็นภิกษุเลยทีเดียว ใครจะจำผิดจำถูกอย่างไร ผู้เขียนตัดสินมิได้ เพราะบางตำราก็ว่าท่านบวชเป็นสามเณรก่อน บางตำราก็บอกว่าบวชเป็นพระภิกษุเลย จึงขอให้ผู้อานตัดสินเอาเอง

การศึกษาในสำนักต่าง ๆ

เมื่อท่านได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุแล้ว ท่านก็ได้ไปจำพรรษาอยู่ที่วัดทุ่งปอน (ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นวัดจันดี) อยู่หมู่ที่ 8 ต. ข้างกลาง อ. ฉวาง จ. นครศรีธรรมราช เป็นเวลา 2 พรรษา ซึ่งท่านก็ได้ศึกษาธรรมวินัย และฝึกซ้อมพระปาฏิโมกข์จนชำนิชำนาญเป็นอย่างดี ซึ่งช่วงนั้นวัดทุ่งปอนเป็นวัดร้างเสนาสนะทรุดโทรม เมื่อท่านจำพรรษาท่านก็เริ่มก่อสร้างโรงเรียน โบสถ์ วิหาร จนวัดทุ่งปอนเปลี่ยนเป็นวัดจันดี พร้อมกันนั้นท่านยังเอาใจใส่อบรมพุทธบริษัทให้ปฏิบัติรักใคร่อยู่ในศีลธรรม จนประชาชนศรัทธานับถือ ท่านจำ

พรรษาอยู่ที่วัดจันดีจนถึง พ.ศ. 2441 ได้คิดที่จะเปลี่ยนวิถีใหม่ อันเกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียน จึงได้อำลาญาติโยมออกจากวัดจันดีไปศึกษาอยู่ที่วัดบรมธาตุ อ. เมืองฯ จ. นครศรีธรรมราช กับพระครูกาแก้ว ในตอนแรกพระภิกษุคล้ายได้เรียนมูลกิจจยนะอยู่ 3 ปี เมื่อเห็นว่าความรู้ภาษาบาลีมีพอสมควร จึงได้ศึกษาวิชาธรรมะประกอบด้วยการเรียนวิชาธรรมะ ทำให้พระภิกษุคล้ายได้สนใจวิชาวิปัสสนากรรมฐาน เพราะท่านเคยเรียนการนั่งวิปัสสนากรรมฐานมาจากพระอาจารย์กราย วัดหาดสูงอยู่ก่อนแล้ว ทำให้ท่านสนใจวิชาวิปัสสนากรรมฐานมากขึ้น จนถึงกับละทิ้งวิชาบาลี มุ่งสนใจอยู่กับการฝึกหัดจิตอย่างเอาจริงเอาจัง จนสามารถบังคับจิตให้เป็นสมาธิได้ดี ทั้ง ๆ ช่วงนั้นหลวงพ่อคล้ายยังเป็นภิกษุหนุ่มอยู่ ซึ่งการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานของท่าน นัยว่าตรงตามพุทธประสงค์ทีเดียว

ซึ่งช่วงที่พระภิกษุคล้ายบวชได้ 3-6 พรรษา ก็เป็นช่วงที่เศรษฐกิจสมัยนั้นตกต่ำ เครื่องนุ่งห่มและอัตถบริขารของพระสงฆ์หายากมาก แม้แต่เข็มที่จะได้เย็บจีวรหรือผ้าสบงและซับเหงื่อก็หายาก พระสงฆ์องค์ใดมีเข็มใช้สักเล่มก็ต้องแบ่งกันใช้ทั้งวัด สมัยนั้นประชาชนนิยมนำศพผู้ตายไปค้างไม้อยู่ในป่า บรรดาพระภิกษุสามเณรก็ต้องไปหาผ้าบังสกุลจากศพที่ญาติผู้ตายนำศพไปค้างไว้ตามต้นไม้ในป่าช้า หรือกับห่อหุ้มศพด้วยผ้าขาว ซึ่งพระภิกษุสงฆ์ก็ต้องนำผ้านั้นมาซักให้สะอาด แล้วนำมาเย็บปะกันจนกว่าจะเป็นผืนจีวร แล้วจึงนำมาย้อมด้วยแก่นไม้ขนุน แล้วกว่าจะเก็บผ้าครบ บางครั้งก็เป็นปี พอจีวรขาดก็ต้องเย็บปะการเป็นอยู่ของพระภิกษุสามเณรยุคนั้นลำบากมาก และช่วงที่พระภิกษุคล้ายจำพรรษาอยู่วัดหน้าพระบรมธาตุ ได้มีพระภิกษุรุ่นเดียวกันกับท่านชื่อพระกลับซึ่งได้นั่งบ่นกับพระภิกษุคล้ายว่า ไม่มีเข็มเย็บจีวร ซึ่งพระภิกษุคล้ายก็นั่งฟังเฉยเพราะไม่รู้จะช่วยอย่างไร ช่วงนั้นได้ปรากฏว่ามีอะไรอยู่ในลิ้นของท่าน จึงใช้มือแตะดู ปรากฏว่ามีเข็มเล่มหนึ่งไม่รู้มาจากไหน และมาอยู่ในลิ้นของท่านได้

อย่างไร ท่านจึงได้นำเข็มเล่มนั้นมาให้พระกลับไปเย็บจีวรจนเสร็จ และเข็มเล่มนั้นหลวงพ่อคล้ายได้เก็บรักษาไว้ให้คนรุ่นหลังได้ดู ลักษณะของเข็ม สีของเข็มเป็นสีทอง นับว่ามหัศจรรย์มากที่เข็มเล่มนั้นเกิดขึ้นภายในลิ้นของหลวงพ่อคล้าย

หลังจากที่ท่านได้ศึกษาอยู่สำนักเรียนหน้าวัดพระบรมธาตุ 6 พรรษา ท่านจึงออกเดินทางธุดงควัตร อาศัยรุกขมูลปฏิบัติธรรม จนพบกับพระอาจารย์หนู ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดสามพัน อำเภอพระแสง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่านจึงได้ศึกษาวิปัสสนากรรมฐานกับพระอาจารย์หนู ซึ่งมีความรู้ความสามารถและได้ทำการอบรมสั่งสอนศิษย์สำนักนั้นเจริญกรรมฐานด้วย จึงเป็นที่โปรดปรานของพระอาจารย์หนูยิ่งนัก ใช่แต่เท่านั้นท่านยังประกอบศาสนกิจอีกมากอย่างเช่น สร้างพระพุทธรูป 3 องค์ ไว้กับวัดสามพัน และนำชาวบ้านสร้างสะพานข้ามคลองอิปัน ซึ่งสมัยนั้นการข้ามคลองอิปันลำบากมาก ต้องอาศัยเรือหรือแพข้ามฟาก ส่วนในคลองนั้นเล่าว่าจะมีจระเข้ดุร้ายที่ล่องลอยดูเหมือนขอนไม้อยู่ในลำคลอง จึงเป็นที่หวาดกลัวของชาวบ้านตำบลอิปันเป็นอย่างมาก ซึ่งวันสร้างสะพาน จระเข้ต่างก็ลอยฟ่องรอคอยเหยื่อที่พลัดตกลงไป จนชาวบ้านไม่กล้าลงไปตอกเสาสะพาน ตัวของท่านจึงสั่งให้ชาวบ้านนำท่านลงแพลูกบวบ แล้วท่านนั่งสมาธิอยู่ในแพประมาณ 30 นาที กลุ่มจระเข้อันธพาลเหล่านั้นก็หายไปจากบริเวณที่สร้างสะพานแล้ว ท่านจึงให้ชาวบ้านก่อสร้างสะพานจนสำเร็จ ปรากฏว่าไม่มีจระเข้ปรากฏให้ชาวบ้านเห็นอีก หลังจากที่สร้างสะพานเสร็จแล้วทำให้การสัญจรได้รับความสะดวก และท่านก็ยังได้สร้างพระพุทธรูป 1 องค์ เป็นปางพระประธานพรไว้ในถ้ำภูเขาปก อ. พระแสง จ. สุราษฎร์ธานี ซึ่งช่วง 3 ปี ที่ท่านจำพรรษา และได้ศึกษาวิปัสสนากรรมฐานกับพระอาจารย์หนู ท่านก็ได้สร้างถาวรวัตถุแก่วัดสามพันเพื่อประโยชน์แก่ชาวตำบลอิปันอีกด้วย

ปรนนิบัติพระอุปัชฌาย์กราย วัดหาดสูง

ท่านได้กลับมาอยู่วัดหาดสูงใกล้ตลาดทานพอ ต. ไม้เรียง อ. ฉวาง จ. นครศรีธรรมราช ในสำนักท่านพระครูกราย คงฺคสุวณฺโณ ซึ่งเป็นพระครูอุปัชฌาย์ของท่าน เพื่อศึกษาวิปัสสนาและวิชาไสยศาสตร์ต่อไป โดยเหตุที่พระครูกรายรูปนี้ เป็นพระอาจารย์ฝ่ายวิปัสสนาและทรงวิทยาคุณทางไสยศาสตร์อย่างสูงสุดในสมัยนั้น นอกจากท่านได้รับแต่งตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์บวชกุลบุตรผู้เข้ามาอุปสมบทแล้ว ท่านยังดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าคณะแขวง (เจ้าคณะอำเภอ) ฉวางรูปแรกตามพระราชบัญญัติการปกครองคณะสงฆ์ รัตนโกสินทร์ศก 121 (พ.ศ. 2445) ของ อ. ฉวาง ด้วย หลวงพ่อคล้ายท่านได้ศึกษาวิชาการทั้ง 2 แผนกในสำนักพระอุปัชฌาย์เป็นเวลา 3 ปี จนมีความรู้ความชำนาญเป็นอย่างดี ทางด้านการก่อสร้างถาวรวัตถุ ท่านก็มิได้ละเว้น ได้ช่วยสร้างพระประธานและสร้างพระโมคคัลลา พระสารีบุตร ประดิษฐานไว้ในพระอุโบสถวัดหาดสูง ซึ่งปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย

อภินิหารของ พระครูกราย คงฺคสุวณฺโณ

เพื่อเพิ่มพูนเกียรติของหลวงพ่อคล้าย ผู้เขียนขอเขียนแสดงออกซึ่งวิทยาคุณของพระครูกราย ซึ่งเป็นอุปัชฌาย์โดยย่อ

ในสมัยท่านพระครูกรายเป็นเจ้าอาวาส สำนักวัดหาดสูง เป็นวัดฝ่ายอารัญญิกาวาสวัดฝ่ายวิปัสสนา มีการอบรมปฏิบัติวิปัสสนาอย่างเคร่งครัด พระภิกษุสามเณรที่บรรพชาอุปสมบทอยู่ประจำในวัดนี้จะต้องสร้างกุฎิหลังเล็ก ๆ พอประมาณ อยู่เฉพาะบางรูปตามแบบพระตถาคต ภายในพรรษาพระภิกษุ-สามเณรทุกรูปจะต้องมาประชุมฟังโอวาทเรื่องการเจริญวิปัสสนาจาก

พระครูอุปัชฌาย์ทุกวัน แล้วจะมีการทดสอบอารมณ์ด้วย แล้วแยกย้ายกันไปเข้ากุฏิของตนตามเวลาที่ท่านพระครูอุปัชฌาย์กำหนดให้ การบำเพ็ญวิปัสสนาในสมัยนั้นเรียกว่า "นั่งวาสหรืออยู่วาส" คือ การนั่งวิปัสสนานั่นเอง ตอนกลางคืนเวลาสองยามล่วงแล้ว ท่านพระครูกรายจะเดินตรวจดูกุฏิทุกกุฏิ มีไม้เท้าถือติดมือไปด้วย ท่านจะเดินเคาะประตูทีละประตู ผู้อยู่ภายในกุฏิจะต้องเคาะตอบ ถ้ากุฏิใดไม่มีการเคาะตอบ ท่านก็จะเปิดประตูเข้าไป ถ้าหลับก็ปลุกขึ้นมาให้โอวาทตามสมควร แล้วก็เดินตรวจดูต่อไป ถ้าหากกุฏิใดไม่มีเสียงเคาะตอบ ท่านก็จะเปิดประตูเข้าไปเห็นผู้นั่งวิปัสสนาไม่รู้สึกตัว ท่านก็จะกลับกุฏิของท่านแล้วท่านก็จะนั่งเข้าที่ส่งกระแสจิตไปปลุกให้ผู้นั้นรู้สึกตัว หากถึงวิญญาณของผู้นั้นออกจากร่างไปแล้ว ท่านก็จะถอดวิญญาณของท่านออกติดตามไปนำดวงวิญญาณดวงนั้นกลับมาเข้าสู่ร่างเดิม

เมื่อท่านพระครูกราย พระอุปัชฌาย์ของหลวงพ่อคล้ายมีอิทธิอภินิหารทั้งทางวิปัสสนาธุระและทรงวิทยาคมทางไสยศาสตร์ จนมีข่าวเล่าลือในสมัยนั้นว่า "มีท่านผู้สูงศักดิ์บางท่านในกรุงเทพมหานครได้ไปหาท่าน ฝากตัวเป็นศิษย์ศึกษาวิทยาคมทางไสยศาสตร์ก็มี" เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วทำไม หลวงพ่อคล้ายอุปสมบทแล้วทำไมจึงต้องไปศึกษาวิชาการในสำนักอื่นตั้งหลายปี ข้อนี้ผู้เขียนขอสันนิษฐานว่า หลวงพ่อคล้ายต้องการมีวิทยาคมอันดีเด่นก็ได้ ผิดถูกอย่างไรขอท่านผู้อ่านจงสันนิษฐานเอาเองนะครับ

ซ่อมพระพุทธรูปวัดมะขามเฒ่า

หลังจากจำพรรษาปรนนิบัติพระอาจารย์กราย ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ในฐานะศิษย์พึงปฏิบัติอยู่ 3 ปีแล้ว ในปี พ.ศ. 2447 ท่านจึงกราบลาพระอาจารย์กรายออกจาริกธุดงควัตรจนไปจำพรรษาอยู่วัดมะขามเฒ่า อ. ระโนด

จ. สงขลา เพื่อศึกษาภาษาบาลีและอภิธรรมเพิ่มเติม อีกช่วงหนึ่งที่ท่านทำการศึกษาอยู่ที่นั้น ท่านก็ใช้เวลาว่างซ่อมแซมปฏิสังขรณ์พระพุทธรูปเก่าแก่ที่หักพังเสียหาย อันมีจำนวนมากในวัดมะขามเฒ่าให้สมบูรณ์ขึ้นมาทั้งหมด และในปี พ.ศ. 2448 หลังจากศึกษาบาลีและอภิธรรมจนจบแล้ว จากนั้นท่านก็ออกจากวัดมะขามเฒ่ากลับมาจำพรรษาอยู่ที่วัดทุ่งปอน (วัดจันดี) อันเป็นถิ่นเดิมของท่าน โยมพ่อ โยมแม่ ดีใจที่ลูกชายได้กลับมา ต่างก็ต้อนรับร่วมกับชาวบ้านที่ศรัทธาในตัวท่านอยู่ และเมื่อกลับมาจำพรรษาอยู่ที่วัดทุ่งปอน (วัดจันดี) ท่านก็พยายามศึกษาค้นคว้าภาษาบาลี วิชาโหราศาสตร์ และการเจริญวิปัสสนาติดต่อกันมาโดยมิได้ประมาท ด้านการก่อสร้างเสนาสนะ ท่านก็ได้สร้างสังฆเสนาสนะให้ถาวรมั่นคงยิ่งขึ้นในวัด จนวัดเจริญก้าวหน้าตามลำดับ

รับตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดสวนขัน

ปี พ.ศ. 2448 พระปลัดคง เจ้าอาวาสวัดสวนขันลาสิกขาบทไป คณะอุบาสก อุบาสิกาของวัดสวนขันได้ร่วมกันไปเสนอพระครูกราย เจ้าคณะแขวงฉวาง ขอให้แต่งตั้งหลวงพ่อคล้ายมาเป็นเจ้าอาวาสวัดสวนขันแทน ท่านพระครูกรายก็ได้ไปเสนอให้เจ้าคณะเมือง (เจ้าคณะจังหวัด) ซึ่งสมัยนั้นท่านเจ้าคุณพระรัตนธัชมุนี (ม่วง เปรียญ) ครั้นดำรงพระสมณศักดิ์เป็นเจ้าคุณพระศิริธรรมมุนีเป็นเจ้าคณะเมือง ได้แต่งตั้งให้หลวงพ่อคล้ายเป็นเจ้าอาวาสวัดสวนขันตามพระราชบัญญัติปกครองคณะสงฆ์ ร.ศ. 121 (พ.ศ. 2445) หลวงพ่อคล้ายไปเป็นเจ้าอาวาสวัดสวนขันตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ประวัติวัดสวนขัน

วัดสวนขันเป็นวัดราษฎร์ เดิมตั้งอยู่ที่วัดใต้ หรือวัดราษฎร์บำรุง

ปัจจุบันชาวบ้านเรียกว่า วัดคุดด้วน เพราะตั้งอยู่ริมฝั่งคลองคุดด้วน มีพระปลัดคงเป็นเจ้าอาวาส แต่ที่นั้นเป็นที่ไม่เหมาะสมบางประการ เช่น ฤดูน้ำก็ถูกน้ำท่วมบ่อย ๆ และสถานที่คับแคบ พระปลัดคงพร้อมด้วยคณะอุบาสกอุบาสิกา จึงพร้อมใจกันย้ายวัดขึ้นไปทางเหนือคลองคุดด้วน สร้างวัดใหม่ขึ้นในป่าไม้ขัน อันเป็นที่สวนของอุบาสกผู้มีจิตศรัทธาถวายให้สร้างวัด และพร้อมใจกันตั้งชื่อว่า "วัดสวนขัน" แต่ชาวบ้านยังเรียกว่า วัดคุดด้วน อยู่ก็มี วัดสวนขันปัจจุบันนี้ตั้งอยู่ในท้องที่หมู่ที่ 6 ต. ละอาย อ. ฉวาง จ. นครศรีธรรมราช พระปลัดคงได้เป็นเจ้าอาวาสวัดรูปแรก พระปลัดคงรูปนี้เป็นศิษย์ของพระครูกราย และได้เป็นพระปลัดฐานานุกรมของท่านพระครูกรายด้วย ต่อมาลาสิกขาบท ท่านพระครูกรายได้เสนอให้หลวงพ่อคล้ายเป็นเจ้าอาวาสตลอดมาเป็นเวลา 65 ปี จนถึงวันที่หลวงพ่อมรณภาพ

หน้าที่การงานของหลวงพ่อคล้ายในระยะที่ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดสวนขัน

หลวงพ่อคล้ายได้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดสวนขัน ได้จัดการพัฒนาวัดให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมา ทั้งทางด้านถาวรวัตถุและทางด้านการศึกษา ทางด้านวัตถุนั้นได้สร้างพระอุโบสถ 1 หลัง โรงครัว 1 หลัง หอฉัน 1 หลัง ศาลาการเปรียญ 1 หลัง ได้ขยายเขตวัดให้กว้างขวางมากขึ้นกว่าเดิม และได้จัดการสร้างกำแพงวัดและเสนาสนะเพิ่มเติมขึ้นอีกหลายหลัง ทั้งยังได้บูรณะปฏิสังขรณ์ของเก่าให้ถาวรมั่นคงเสมอมา ได้สร้างพระประธานพุทธไสยาศาสตร์ และสร้างพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ไว้ในอุโบสถเป็นอาทิ ทางด้านการศึกษา ก็ได้จัดหาครูมาสอนนักธรรม จนพระภิกษุสามเณรวัดสวนขันสอบได้นักธรรมชั้นตรี โท เอก หลายรูป บางรูปเรียนจบชั้นในวัดนี้แล้ว ออกไปศึกษาสำนักเรียน

อื่นสอบได้มหาเปรียญหลายรูป วัดสวนขันได้เป็นสำนักเรียนและสำนักสอบพระปริยัติธรรมมาจนบัดนี้ สำนักเรียนวัดสวนขันตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2427 มีพระบิ้ง อดีตเจ้าอาวาสวัดวังตะวันออกเป็นครูสอนรูปแรก สำนักสอนธรรมเปิดสอบเมื่อปี พ.ศ. 2491 ได้เปิดเรียนและสอบมาจนปัจจุบันนี้ โดยการอำนวยการของหลวงพ่อคล้ายเอง

นอกจากนั้น หลวงพ่อคล้ายท่านยังมีคุณพิเศษอีกหลายอย่าง เช่น เป็นนักก่อสร้าง นักประพันธ์ นักปฏิบัติวิปัสสนาจนชำนิชำนาญ เป็นต้น หลวงพ่อคล้ายเคยแต่งบทกำดัดสอนนาค มีวาทศิลป์ไพเราะเพราะพริ้ง เป็นที่จับใจของคนในสมัยนั้น ซึ่งผู้เขียนจำได้ตอนหนึ่งว่า "ศีลสิบโดยตั้งโดยหวังองค์ ศีลทั้งผอง สองร้อยยี่สิบเจ็บ สินเสร็จควรตรอง ศีลสิบหม่นหมอง สองร้อยมรณา"

ต่อมาหลวงพ่อท่านคล้ายท่านได้เลิกประพันธ์ เพราะแพ้โวหารเรื่องกระเบื้องไม้กับกระเบื้องดินของทิดแป้น คือ เรื่องมีมาว่า หลวงพ่อคล้ายได้เอาไม้กระดานสดมาทำกระเบื้องมุงหลังคากุฏิวัดสวนขัน โดยเข้าใจว่าทนฝนได้ดี แต่เมื่อไม้กระดานสดแห้งเพราะถูกแดดเผา ถึงฤดูฝนฝนตกก็รั่วจะหาทางแก้อย่างไรก็ไม่สำเร็จ ต้องรื้อลงเปลี่ยนมุงกระเบื้องดิน ทิดแป้นแต่งหนังสือล้อท่าน ก็เลิกจากการเป็นนักประพันธ์ตั้งแต่บัดนั้นมา

พ่อท่านคล้ายได้บำเพ็ญอัตตหิตะประโยชน์ คือ ได้เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ หรือเพื่อออกไปจากทุกข์ตามที่ได้ศึกษามาจากสำนักต่าง ๆ ในแนวของพระอริยสงฆ์ และท่านยังมุ่งบำเพ็ญประโยชน์ คือ มุ่งทำประโยชน์เพื่อชุมนุมชนส่วนใหญ่ด้วย ฉะนั้น ในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดสวนขัน ได้พัฒนาวัดให้เจริญรุ่งเรืองทั้งทางด้านถาวรวัตถุและการศึกษาแล้ว จึงมอบการงานให้พระผู้ช่วยเจ้าอาวาสทำแทน ท่านเองได้จาริกไปในที่ต่าง ๆ ช่วยจัดสร้างวัดถนนหนทางดังต่อไปนี้

พ.ศ. 2462 สร้างบัวบรรจุอัฐิท่านพระครูกราย ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ของท่านเองไว้ที่วัดหาดสูง และซ่อมแซมพระประธาน พระโมคัลลานะ พระสารีบุตรในพระอุโบสถวัดหาดสูง ที่พ่อท่านเคยช่วยก่อสร้างสมัยที่จำพรรษาวัดหาดสูงด้วย

พ.ศ. 2465 ได้ไปสร้างพระพุทธรูป 3 องค์ ไว้ในพระอุโบสถวัดยางค้อม และพระเจดีย์ 1 องค์ ไว้หน้าพระอุโบสถด้วย ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุที่ขุนพิปูนเปรมประดิษฐ์ กำนันตำบลพิปูน พร้อมด้วยอุบาสก อุบาสิกาได้อาราธนาให้พ่อท่านเป็นผู้ช่วยดำเนินการก่อสร้าง

พ.ศ. 2466 พระอธิการพลุ้ย เจ้าอาวาสวัดท่าเรือ ตำบลท่าเรือ อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้อาราธนาพ่อท่านไปช่วยสร้างพระพุทธรูป พ่อท่านได้สร้างพระพุทธรูปไว้ 3 องค์ ไว้ในอุโบสถวัดท่าเรือ และช่วยปฏิสังขรณ์พระอุโบสถให้ด้วย

พ.ศ. 2467 พ่อท่านได้อัญเชิญพระพุทธรูปโบราณ 2 องค์ ทำด้วยศิลาแลงจากวัดโพธิ์ ตำบลท่าข้าม อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี มาประดิษฐานไว้ในพระอุโบสถวัดหลักช้าง ในฐานะเป็นพระประธาน และได้เสริมสร้างตกแต่งให้สวยดียิ่งด้วย

พ.ศ. 2468 ได้สร้างพระพุทธรูป 1 องค์ ไว้เป็นพระประธานในพระอุโบสถวัดไม้เรียง และได้เดินทางไปสร้างพระเจดีย์ 1 องค์ ที่วัดสามพัน ตำบลอิปัน อำเภอพระแสง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามคำนิมนต์ของพระครูสมุห์หนู เจ้าอาวาสวัดสามพัน ได้ทำการก่อสร้างพระเจดีย์ให้แล้วเสร็จในปีนั้น

พ.ศ. 2469 กลับจากวัดสามพัน ได้สร้างพระเจดีย์ใหญ่ขึ้น 1 องค์ ที่วัดสวนขัน สูง 14 วา กับขุดสระ 1 สระ สร้างหอไตร 1 หลัง ไว้กลางสระ

บรรจุพระไตรปิฎก คือ คัมภีร์พระพุทธศาสนาที่พ่อท่านจารเอง เป็นแบบที่จารในใบลาน กับหนังสือแบบพิมพ์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ได้รวบรวมเก็บไว้ในหอไตรหลังนี้

พ.ศ. 2470 สร้างพระพุทธรูป 2 องค์ ไว้ในพระอุโบสถวัดห้วยใหญ่ ตำบลห้วยใหญ่ อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. 2471 ปฏิสังขรณ์พระอุโบสถและผูกพัทธสีมา วัดควนศรี ตำบลนาสาร อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. 2472 ปฏิสังขรณ์พระอุโบสถและผูกพัทธสีมา วัดนาสาร ตำบลนาสาร อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. 2473-74 กลับมาบูรณะปฏิสังขรณ์เสนาสนะในวัดสวนขันที่ชำรุดทรุดโทรมทั่วทุกหลัง

พ.ศ. 2475 ท่านเจ้าคุณพระศรีธรรมประสาธน์ (ปัจจุบันดำรงตำแหน่งสมณศักดิ์เป็นเจ้าคุณพระรัตนชัชมุนี) นิมนต์ให้พ่อท่านไปจำพรรษาอยู่ที่วัดจันดี โดยเหตุที่ในปีนั้นวัดจันดีว่างเจ้าอาวาส พ่อท่านได้สร้างกุฏิขึ้นใหม่ 1 หลัง และได้สร้างถนนจากทางรถไฟไปสู่วัดจันดีด้วย ออกพรรษาแล้ว พระอธิการร่ม เจ้าอาวาสวัดโตรม อำเภอพระแสง จังหวัดสุราษฎร์ธานี มานิมนต์ไปสร้างพระพุทธรูป เป็นพระประธานไว้ในอุโบสถวัดโตรม 1 องค์ด้วย

พ.ศ. 2476 ได้ปฏิสังขรณ์พระบรรทมและพระพุทธรูป 2 องค์ ในถ้ำตลอด ซึ่งตั้งอยู่ใกล้วัดชัยมงคล อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช และในปีนี้พ่อท่านได้สร้างบัวบรรจุอัฐิท่านอาจารย์สังข์ ศิริรัตโน พระกรรมวาจาจารย์ของพ่อท่าน ณ วัดไม้เรียง ตำบลไม้เรียง อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

พ.ศ. 2477 สร้างถนนจากตำบลละอายไปยังตำบลพิปูน ระยะทางยาว 20 กิโลเมตร กว้าง 8 เมตร และสร้างสะพานข้ามคลองและผ่านถนนสายนี้ ยาว 24 เมตร กว้าง 2 เมตร

พ.ศ. 2478 สร้างถนนจากวัดสวนขันไปยังสถานีคลองจันดี ยาว 8 กิโลเมตร กว้าง 6 เมตร แล้วสร้างพระพุทธรูป 20 องค์ ในถ้ำตลอด รวมกับพระพุทธรูปท่านสร้างไว้ก่อนจำนวน 40 องค์ กับได้บูรณะสิงห์โตหินที่หน้าถ้ำตลอดด้วย

พ.ศ. 2479 ได้บูรณะปฏิสังขรณ์พระพุทธรูปที่เป็นพระประธานในพระอุโบสถวัดสามัคคีนุกูล อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช และได้ทำการผูกพัธทสีมาวัดนั้นด้วย

พ.ศ. 2480 สร้างถนนจากตำบลละอายไปยังตำบลนลนาแว ยาว 10 กิโลเมตร กว้าง 4 เมตร

พ.ศ. 2481 บูรณะปฏิสังขรณ์เสนาสนะในวัดสวนขัน ที่ชำรุดทรุดโทรม ให้คงสภาพเดิม

พ.ศ. 2482 ได้รับพระบรมราชานุญาตให้ขยายด้านกว้าง-ยาวของพระอุโบสถวัดสวนขันให้กว้างขวางออกไปจากเดิม หล่อคอนกรีตให้มั่นคงแข็งแรงขึ้น และผูกพัธทสีมาเป็นที่เรียบร้อยทุกประการ

พ.ศ. 2483 สร้างถนนข้ามทางรถไฟระหว่างกิโลเมตรที่ 728-729 ไปยังบ้านโคกกระทือ หมู่ที่ 9 ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง ไปต่อกับถนนหลักช้าง อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ยาว 15 กิโลเมตร กว้าง 8 เมตร กับสร้างสะพานข้ามคลอง 2 สะพานผ่านถนนสายนี้ คือ สะพานข้ามคลองมิน กว้าง 2 เมตร ยาว 40 เมตร และสะพานข้ามคลองแม่โปง กว้าง 4 เมตร ยาว 14 เมตร

พ.ศ. 2484 สร้างถนนซอยระหว่างหมู่บ้านในเขตตำบลละอายหลายสาย และในปีเดียวกันนี้ได้สร้างพระอุโบสถในวัดโบราณาราม ตำบลพิปูน อำเภอฉวาง ขึ้นอีกหลังหนึ่งด้วย

พ.ศ. 2485 สร้างสะพานไม้ถาวรข้ามคลองคุดด้วนเข้าสู่วัดสวนขัน กว้าง 1 เมตร ยาว 50 เมตร

พ.ศ. 2486 สร้างอุโบสถวัดทุ่งนาใหม่ ตำบลพิปูน และสร้างสะพานไม้ถาวรข้ามแม่น้ำตาปี กว้าง 3 เมตร ยาว 46 เมตร

พ.ศ. 2487 สร้างเจดีย์ไว้บนควนสวรรค์ ตำบลนาแว อำเภอฉวาง 1 องค์ และได้เดินทางไปสร้างพระพุทธรูปเป็นพระประธานไว้ในโรงธรรมสภาวัดมัชฌิมภูผา อำเภอร่อนพิบูลย์ 1 องค์ และได้สร้างถนนเข้าวัดมัชฌิมภูผาจากทางรถไฟยาวประมาณ 20 เมตร วัดมัชฌิมภูผานี้ตั้งอยู่หมู่ที่ 6 ตำบลร่อนพิบูลย์ อำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีผู้เล่าให้ฟังว่า เสาโรงธรรมสภาวัดนั้นถูกพายุพัด ไม้ล้มทับหักไป 3 ต้น เพราะเวลาที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่มีปูนซีเมนต์ใช้หล่อเสา พ่อท่านให้เอาหินมาตำกับครกตำข้าวเป็นผงละเอียดแล้วผสมกับน้ำผึ้งและแป้งเปียกข้าวเหนียว ใช้แทนปูนซีเมนต์หล่อเสาจนติดมั่นคงอยู่มาถึงเวลานี้

พ.ศ. 2488 สร้างเจดีย์ 1 องค์ ไว้หน้าถ้ำหมิ้น บนภูเขานาสาร อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. 2489-90 ได้สร้างวัดใหม่ขึ้นมาอีกวัดหนึ่ง ให้ชื่อวัดมะปรางงาม สร้างพระอุโบสถ 1 หลัง กับกุฏิ 3 หลัง ในท้องที่ตำบลละอาย อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

พ.ศ. 2491 ได้บูรณะวัดร้างที่ชาวบ้านเรียกว่าวัดเจ้าฟ้า สร้างถาวรวัตถุขึ้นหลายอย่าง ที่สำคัญได้สร้างพระอุโบสถขึ้น 1 หลัง และท่านได้เปลี่ยนชื่อวัดนั้นว่า วัดเก่า ชาวบ้านก็เรียกตามท่านว่าวัดเก่ามาจนถึงทุกวันนี้

พ.ศ. 2492 สร้างสะพานไม้ถาวรข้ามคลองเสหลา ตรงหน้าวัดมะปรางงาม

พ.ศ. 2493 สร้างสะพานไม้ถาวรข้ามแม่น้ำตาปี จากตลาดทานพอไปยังตำบลนาแว อำเภอฉวาง กว้าง 1 เมตร ยาว 126 เมตร และสร้างถนนจากหัวสะพานนั้นไปเขตตำบลนาแว ผ่านเขาช่องกบไปยังตำบลพิปูน อำเภอฉวาง ยาว 20 กิโลเมตร กว้างประมาณ 5-6 เมตร

พ.ศ. 2494 เดินทางไปสร้างพระพุทธไสยาสย์ที่วัดชัยมังคลาราม ในเกาะปีนัง ประเทศมาเลเซีย ยาว 15 วา ตามคำอาราธนาของชาวพุทธในประเทศนั้น

พ.ศ. 2495 สร้างอุโบสถวัดควนส้าน ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง

พ.ศ. 2496 สร้างอุโบสถวัดอัมพวัน ตำบลหนองหงษ์ อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

พ.ศ. 2497 สร้างพระอุโบสถวัดจันดี ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง

พ.ศ. 2498 สร้างอุโบสถวัดหลักช้าง ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง

พ.ศ. 2499 สร้างพระอุโบสถวัดขันเงิน ตำบลหลังสวน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร และได้เดินทางไปสร้างมณฑปครอบรอยพระพุทธบาท และสร้างเจดีย์ 1 องค์ ที่เกาะแก้วพิศดาร ตำบลราไวย อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

พ.ศ. 2500 ทายาทอิ้งค่ายท่ายถวายที่ดินให้สร้างวัดใกล้ตลาดนาบอน อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ให้ขนานนามตามสมณศักดิ์ของท่านว่า วัดพิศิษฐ์อรรถการาม และพ่อท่านได้เดินทางไปสร้างโรงเรียนปริยัติธรรมที่วัดหน้าพระบรมธาตุ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 1 หลังด้วย

พ.ศ. 2501 พ่อท่านได้รับอาราธนาไปเป็นประธานในการประกอบพิธีประดิษฐานพระประธานในพระอุโบสถวัดใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร แล้วมีผู้นำทัศนาจรไปชมปูชนียวัตถุและโบราณวัตถุในกรุงเทพมหานครและจังหวัดต่าง ๆ ทางภาคเหนือ เช่น นมัสการพระมงคลบพิตร นครหลวงเก่าจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พระธาตุลำปางหลวง จังหวัดลำปาง ไปเปิดกิจการไฟฟ้า อำเภอพะเยา จังหวัดเชียงราย ณ สถานที่นี้ นายประคอง ช่วยพันธ์ ได้ถวายพระบรมสารีริกธาตุแก่พ่อท่าน พ่อท่านได้ไปนมัสการพระธาตุดอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ พระธาตุหริภุญไชย จังหวัดลำพูน กลับจากภาคเหนือแล้ว ได้บูรณะถนนจากสี่แยกจันดีมายังทางรถไฟ ที่ถนนพาดทางรถไฟติดต่อกับสถานที่ก่อสร้างพระเจดีย์องค์ใหม่

พ.ศ. 2502 สร้างกำแพงวัดสวนขัน เป็นประธานสร้างพระอุโบสถวัดวังตะวันออก ตำบลท่าวัง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ขณะที่พักอยู่ที่วัดวังตะวันออกนั้น ได้ไปบูรณะพระปัญญา และลงรักปิดทองพระด้านในพระบรมธาตุ วัดมหาธาตุ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช สร้างหอฉัน วัดวังตะวันออกเสร็จแล้ว สร้างสะพานข้ามคลองเสหลาที่ยางยวน อำเภอฉวาง กว้าง 3 เมตร ยาว 15 เมตร เสร็จแล้วเดินทางไปสร้างพระพุทธรูปและเจดีย์สูง 15 วา ที่วัดคงคาเลียบ ตำบลท่าช้าง อำเภอหาดใหญ่

จังหวัดสงขลา และสร้างถนนจากควนสังข์เข้าสู่วัดนี้ ยาว 2 กิโลเมตร กว้าง 4 เมตร ยาว 11 เมตร ในถนนสายนี้ด้วย

พ.ศ. 2503 สร้างสะพานคอนกรีตเสริมเหล็กข้ามวัดจันดี ผ่านถนนสายสถานีรถไฟไปยังวัดสวนขัน ตำบลละอาย รวม 3 สะพาน แต่ละสะพานกว้าง 4 เมตร ยาว 6 เมตร

พ.ศ. 2504 สร้างบ่อน้ำใหญ่ 1 บ่อ ที่บ้านบ่อมะพร้าว ตำบลทุ่งสง อำเภอทุ่งสง กว้าง 4 เมตร ลึก 12 เมตร มีน้ำพอใช้ตลอดปี สมัยก่อนหมู่บ้านนี้ขาดแคลนน้ำมาหลายชั่วคนแล้ว บัดนี้มีน้ำใช้บริบูรณ์สำหรับประชาชนในหมู่บ้านนี้

สร้างพระเจดีย์องค์ใหญ่

พ.ศ. 2505 นายกลับ งามพร้อม อดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 5 ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง ได้ยกที่ดินโคกไม้แดง มีเนื้อที่ 40 ไร่ ถวายพ่อท่าน โดยมอบให้เป็นธรณีสงฆ์ ที่ดินแปลงนี้ตั้งอยู่ใกล้สถานีรถไฟคลองจันดี ห่างกันประมาณ 2 กิโลเมตร อยู่ในเขตหมู่ที่ 5 ตำบลช้างกลาง พ่อท่านได้สร้างพระเจดีย์องค์ใหญ่ขึ้นในที่ดินแปลงนี้ เริ่มการก่อสร้างเมื่อวันอาทิตย์ 14 มกราคม 2505 ตรงกับขึ้น 5 ค่ำ เดือนยี่ ปีฉลู เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุที่นายประคอง ช่วยพันธ์ ถวายจากกว๊านพะเยา จังหวัดเชียงราย พระเจดีย์องค์นี้สร้างจำลองแบบพระบรมธาตุ วัดมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ทุนรอนในการก่อสร้างได้จากแรงศรัทธาของพ่อค้า คฤหบดี ข้าราชการ และประชาชน ฝ่ายพระสงฆ์ มีพระใบฎีกาครื้น โสภโณ เจ้าอาวาสวัดจันดีในสมัยนั้นเป็นผู้อำนวยการสร้าง ฝ่ายฆราวาสมี พล.ต.ต. ขุน

พันธรักษ์ ราชเดช เป็นประธาน พระเจดีย์องค์นี้มีฐานเป็นรูปสี่เหลี่ยมจตุรัส กว้างด้านละ 27 เมตร สูง 70 เมตร

องค์พระเจดีย์มองเห็นเด่นอยู่แต่ไกล ถ้านั่งรถไฟสายใต้เข้าสู่กรุงเทพมหานคร ก่อนที่ขบวนรถไฟจะถึงสถานีคลองจันดี จะมองเห็นพระเจดีย์องค์นี้อยู่ทางซ้ายมือ เพราะที่ได้จำลองมาจากพระบรมธาตุ วัดพระมหาธาตุ จึงมีอักษรเขียนไว้ที่ประตูเข้าสู่บริเวณพระเจดีย์ว่า "พระธาตุน้อยหลวงพ่อคล้าย" แต่ชาวบ้านส่วนใหญ่มักจะเรียกว่า "พระธาตุน้อย หรือเจดีย์พ่อท่านคล้าย" น่าเสียดายที่การก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จเรียบร้อยตามที่พ่อท่านดำริไว้ พ่อท่านมรณภาพเสียก่อน งานยังคั่งค้างอยู่มาก เช่น พระเจดีย์บางส่วน โรงพระอุโบสถ วิหาร ศาลาการเปรียญ พระบรรทม รอยพระพุทธบาทจำลอง พระนั่งรอบกำแพงระเบียง แม้ว่าจะสิ้นค่าใช้จ่ายไปแล้วหลายแสนบาท ซึ่งส่วนมากได้จากแรงศรัทธาของสาธุชนทั่วสารทิศทั้งชาวไทยและต่างประเทศ แต่ยังขาดปัจจัยอยู่เป็นจำนวนมาก เข้าใจว่ามวลสาธุชนจะช่วยการบริจาคเพิ่มเติม เพื่อดำเนินการสร้างให้แล้วเสร็จตามเจตนารมณ์ของพ่อท่านต่อไป ทราบจากคณะกรรมการจัดงานศพพ่อท่านว่า ได้รวบรวมเงินที่เหลือจากงานและมีผู้ศรัทธาสมทบทุนเข้าเป็นมูลนิธิ เรียกว่า "พ่อท่านคล้าย" รวมได้เป็นเงินหนึ่งแสนห้าพันกว่าบาท ได้ยื่นตราสารไปทางราชการแล้ว เงินมูลนิธินี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บดอกผลบำรุงถาวรวัตถุในองค์พระเจดีย์ต่อไป และเพื่อบำรุงการศึกษาด้วย

และหลวงพ่อคล้ายท่านยังได้สร้างสะพานต่าง ๆ อีกมากมาย ได้แก่ สะพานข้ามคลองแนะ, สะพานข้ามคลองละอาย, สะพานข้ามคลองทุ่งปูนท่า-วัดทุ่งนาใหม่, สะพานคลองทุ่งปูนที่ท่าต้นโพธิ์, สะพานข้ามคลองมิน, สะพานข้ามคลองจันดี, สะพานข้ามคลองนาไอ้ตุ๊, สะพานข้ามคลองปีก, สะพานข้ามคลองนา. สะพานวัดใต้, สะพานข้ามแม่น้ำตาปีที่ตลาดทานพอ ซึ่งเป็นเขตแดนเชื่อมตำบลไม้เรียง ตำบลนาแวต่อกัน

สร้างพระพุทธปฏิมากร เป็นพระประธานในพระอุโบสถ

1. หลวงพ่อคล้ายท่านได้ร่วมกับท่านพระครูกราย สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดหาดสูง (ทานพอ) 2. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดยางค้อม 3. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดเขาปด 4. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดสวนขัน 5. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดหลักช้าง 6. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดสามัคคีนุกูล 7. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดคงคาเลียบ 8. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดอัมพวัน 9. สร้างพระบรรทมที่วัดชัยมังคลาราม ปีนัง 10. สร้างพระประธานในพระอุโบสถวัดดอนกลาง อำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช

สร้างโรงพระอุโบสถ

1. หลวงพ่อคล้ายท่านได้ร่วมกับพระครูกราย สร้างที่วัดหาดสูง (ทานพอ) 1 หลัง 2. สร้างวัดสวนขัน 1 หลัง 3. สร้างที่วัดยางค้อม 1 หลัง 4. สร้างที่วัดสามัคคีนุกูล 1 หลัง 5. สร้างที่วัดมะปรางงาม 1 หลัง 6. สร้างที่วัดอำพวัน 1 หลัง 7. สร้างที่วัดขันเงิน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร 1 หลัง 8. สร้างที่วัดโบราณาราม 1 หลัง 9. สร้างที่วัดวังตะวันออก อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 1 หลัง 10. สร้างที่วัดสวนขัน (หลังเก่ารื้อสร้างใหม่) 1 หลัง 11. สร้างที่วัดควนส้าน 1 หลัง 12. สร้างที่วัดจันดี 1 หลัง 13. สร้างที่วัดหลักช้าง 1 หลัง 14. สร้างที่วัดพุทธาธิวาส อำเภอเบตง จังหวัดยะลา 1 หลัง 15. สร้างมณฑปครอบรอยพระพุทธบาทที่เกาะแก้วพิศดาร จังหวัดภูเก็ต 1 หลัง

ช่วยจัดการเป็นประธานในการผูกพัทธสีมา ฝังลูกนิมิตรในวัดต่าง ๆ มีดังนี้

1. วัดหาดสูง (ทานพอ) 2. วัดสวนขัน 3. วัดจันดี 4. วัดไม้เรียง 5. วัดยางค้อม (หลังเก่า) 6. วัดสามัคคีนุกูล 7. วัดอำพวัน 8. วัดขันเงิน 9. วัดหลักช้าง 10. วัดมะปรางงาม 11. วัดควนส้าน 12. วัดวังตะวันออก 13. วัดสวนขัน (พระอุโบสถหลังที่สร้างใหม่) 14. วัดโบราณาราม ในงานผูกพัธทสีมานี้พ่อท่านได้นำลูกนิมิตรไปช่วยทุกวัด เพราะในบริเวณใกล้วัดสวนขันมีก้อนหินที่ได้ขนาดลูกนิมิตรอยู่มาก

ช่วยซ่อมแซมปูชนียสถานต่าง ๆ มีดังนี้

1. ซ่อมพระบรรทมและมังกร 1 ตัว ที่ถ้ำหลอด อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช 2. ซ่อมพระเวียน (พระด้าน) ในวิหารคต ซ่อมเจดีย์พระปัญญา ในพระบรมธาตุ วัดพระมหาธาตุ จังหวัดนครศรีธรรมราช 3. ซ่อมพระอุโบสถ (หลังเก่า) วัดมะนาวหวาน

สร้างวัด

1. วัดมะปรางงาม 2. วัดโบราณาราม (วัดเก่า) 3. วัดพิศิษฐ์อรรถการาม (นาบอน) 4. วัดปลายแนะ

สร้างพระเจดีย์

1. สร้างพระเจดีย์ (บัว) ที่บรรจุอัฐิและสรีสางคารท่านพระครูกรายที่วัดหาดสูง 1 องค์ 2. สร้างพระเจดีย์ที่วัดใต้ 1 องค์ 3. สร้างพระเจดีย์ที่

วัดสวนขัน 1 องค์ 4. สร้างเจดีย์ที่ถ้ำหมิ้น อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี 1 องค์ 5. สร้างพระเจดีย์บนควนสวรรค์ ตำบลนาแว อำเภอฉวาง 1 องค์ 6. สร้างพระเจดีย์ที่วัดจันดี 1 องค์ 7. สร้างมณฑปที่วัดควนสูง หมู่ที่ 14 ตำบลฉวาง 1 หลัง 8. สร้างพระเจดีย์ที่วัดคงคาเลียบ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 1 องค์ 9. สร้างพระเจดีย์ใหญ่ที่โคกไม้แดง หมู่ที่ 9 ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง 1 องค์

จากรายงานของหลวงพ่อท่านตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น พอจะเห็นได้ว่าพ่อท่านเป็นนักบำเพ็ญประโยชน์ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่ง ชั่วชีวิตของท่านดูเหมือนจะไม่มีเวลาว่างจากการบำเพ็ญประโยชน์เลย ผู้เขียนแม้ว่าจะพยายามค้นคว้าสืบถามสักเพียงใด แต่ไม่อาจระบุลงไปอย่างชัดเจนและครบถ้วนว่าพ่อท่านได้ทำอะไรไว้ ที่ไหน เมื่อไร เหมือนว่าจะไม่มีถนนสายไหน โรงเรียนหลังไหน สะพานใด และวัดใด ในเขตอำเภอฉวาง ตลอดจนถึงอำเภอต่างจังหวัดและต่างประเทศ ที่มีผู้ขอความช่วยเหลืออาราธนา พ่อท่านก็ได้จาริกไปช่วยเหลือบำเพ็ญประโยชน์ให้อย่างทั่วถึง

เป็นที่ประหลาดอยู่อย่างหนึ่งว่า การก่อสร้างสาธารณประโยชน์ทั้งหลายนั้น พ่อท่านมิต้องลงมือกระทำเอง เพียงแต่ปรารภว่าจะทำอะไรที่ไหนเมื่อใด ประชาชนก็ชักชวนและร่วมมือร่วมใจไปทำอย่างหามรุ่งหามค่ำ ไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยเลย พ่อท่านเองเพียงแต่คอยนั่งดู หรือบัญชาให้เป็นไปตามประสงค์เท่านั้น เช่น การสร้างถนนบางสาย มีคนทำแคร่ถวาย พ่อท่านก็นั่งนอนไปบนแคร่นั้น จนสร้างถนนสายนั้นเสร็จ จะเป็นเวลากี่วันกี่คืนไม่ต้องคำนึงถึง บางครั้งก็ต้องต่อสู้กับอุปสรรคนานาประการ เช่น เจ้าของที่ไม่ยอมให้ถนนผ่านบ้าง ต้องตัดถนนข้ามแดนทุรกันดารบ้าง เช่น ถนนสายเขาช่องกบต้องสร้างถนนผ่านทุ่งนาก็มีอุปสรรค มีผู้เล่าให้ฟังว่า บางวันอาหารเช้าเป็น

อาหารเพล อาหารเพลเป็นอาหารเช้าก็มี แต่อาศัยความอดทนซึ่งเป็นขันติบารมี ที่พ่อท่านได้บำเพ็ญตลอดมา จึงชนะอุปสรรคนั้นได้เป็นอย่างดี

อาศัยการบำเพ็ญสาธารณประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่นี้เอง พ่อท่านจึงได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นตรี มีราชทินนามว่า พระครูพิศิษฐ์อรรถการ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2492 และต่อมาในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2500 เลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระครูชั้นพิเศษในราชทินนามเดิม

อวสานแห่งชีวิต

พ่อท่านคล้ายหรือพระครูพิศิษฐ์อรรถการ ได้บำเพ็ญประโยชน์มาเป็นเวลานาน ครั้นถึงวันอาทิตย์ที่ 22 พฤศจิกายน พ.ศ.2513 ตรงกับวันแรม 9 ค่ำ เดือน 12 ปีจอ พ่อท่านจะเดินทางไปยังจังหวัดสุรินทร์ เนื่องในงานพุทธาภิเศกที่คณะพุทธบริษัทจังหวัดนั้นนิมนต์ไว้ ถึงเวลา 16.00 น. ปรากฎว่า พ่อท่านอาพาธกระทันหัน จับตัวท่านรู้สึกตัวร้อนมาก จึงได้นิมนต์ท่านขึ้นรถด่วนพร้อมด้วยคณะศิษยานุศิษย์ทั้งพระและชาวบ้าน วันรุ่งขึ้นถึงกรุงเทพฯ เข้าโรงพยาบาลพระมงกฎในวันนั้น หมอจัดให้อยู่ที่ตึกสุทธิสารรณกร ห้องเบอร์ที่ 4 แล้วย้ายมาอยู่ห้องเบอร์ที่ 5 ในตึกเดียวกัน หมอได้พยายามรักษาจนเต็มความสามารถเป็นเวลา 14 วัน อาการมีแต่โทรมกับทรุด ครั้นถึงวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2513 (ตรงกับวันเฉลิมพระชนมพรรษา) เวลา 23.05 น. พ่อท่านได้มรณภาพด้วยอาการสงบพร้อมหน้าหมอและศิษยานุศิษย์ที่อยู่พร้อมหน้ากัน ณ ที่นั้น ศิริชนมายุพ่อท่านได้ 8 รอบ ซึ่งยังหย่อนอยู่ไม่กี่เดือนก็จะครบ 96 ปีบริบูรณ์ พ่อท่านได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุมา 74 พรรษา ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดสวนขันได้ 65 ปี

เมื่อท่านมรณภาพแล้ว ศพอยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ จนถึงวันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2513 เวลา 8.00 น.เศษ ได้นำศพไปยังวัดพระเชตุพนฯ โดยรถยนต์ของโรงพยาบาล ก.ท.5324 เวลา 16.00 น. ได้ทำพิธีสงฆ์น้ำศพ เสร็จแล้วตั้งศพสวดอภิธรรมที่นั้นเป็นเวลา 3 คืน วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2513 เวลา 04.30 น. เคลื่อนศพออกจากวัดพระเชตุพนฯ ไปจันดี หมู่ที่ 6 ตำบลช้างกลาง อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรถยนต์บรรทุก ก.ท.ฮ.2611 มีรถยนต์ ก.ท.ร.2596 ตามศพ 1 คัน ค้างจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 1 คืน ถึงจันดี วันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2513 นำศพขึ้นตั้งบนโต๊ะหมู่บูชา เมื่อเวลา 13.21 น. ได้บำเพ็ญกุศลตลอดเวลาจนถึง 100 วัน จึงได้บรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์ ในสัตตมวาร (7 วัน) ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวดำรัสให้ พล.ต.ต.ชุมพล โลหะชาละ ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง นำผ้าไตรจำนวน 25 ไตร มาบำเพ็ญกุศลถวายด้วย ปัจจุบันนี้ศพพ่อท่านได้บรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์น้อย ยังไม่ได้มีผู้ใดริเริ่มการขอพระราชทานเพลิงศพ มีประชาชนผู้นับถือไปสักการบูชามิได้ขาด

ความเมตตาและวาจาสิทธิ์

พ่อท่านคล้ายมีความเมตตากรุณาต่อทุกคนที่เข้าไปหา ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือชาวต่างประเทศ เศรษฐีหรือคนยากจนเข็ญใจอย่างไร ท่านแสดงออกซึ่งความเมตตาปราณีหาที่สุดมิได้ ท่านจึงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของชนทุกชั้น เมื่อใครเข้าไปหาท่านแล้ว ย่อมไม่ผิดหวังเลย ท่านจะพูดจากับคนทุกคนด้วยความอ่อนหวาน ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสและอารมณ์เยือกเย็นตลอดเวลา ผู้คนส่วนมากที่เข้าไปหา ก็มักจะพากันหวังของดี จึงมีการขอน้ำมนต์บ้าง ขอชานหมากบ้าง เมื่อใครขออะไรก็ได้สิ่งนั้น ของเกี่ยวกับพ่อท่านจึงมีมากมาย มี

ทั้งรูปหล่อ รูปพิมพ์ เหรียญ แหวนและผ้ายันต์ ของต่างๆ เหล่านั้น เกิดจากความเมตตากรุณาของพ่อท่านแท้ๆ พ่อท่านเป็นผู้บริสุทธิ์อย่างหาผู้เสมอเหมือนได้ยาก ทั้งนี้เพราะท่านเป็นพระมีวาจาสิทธิ์ พูดอย่างไรก็ต้องเป็นไปตามที่ท่านพูด บางคนถึงกับขนานนามท่านว่าพระปากพระร่วง

ศิษยานุศิษย์และผู้ที่เคารพนับถือในพ่อท่านต่างพากันกลัวนักกลัวหนา คือกลัวคำตำหนิจากพ่อท่าน ผู้ที่ถูกพ่อท่านตำหนิทุกรายย่อมฉิบหายวายวอด กลับเป็นคนดีไม่ได้ แต่คนส่วนมากพากันหวังที่จะได้คำอวยพรจากพ่อท่าน เพราะคำของพ่อท่านนั้น คือคำพยากรณ์อันแม่นยำ ทั้งในทางดีและทางเสื่อม ซึ่งจะขอยกมาเป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2499-2500 หวยเถื่อนกำลังระบาดทั่วเมืองไทย มีพวกขุนบาลเจ้าเมืองกินรวบ ตั้งตัวเป็นนายทุนรับกินรับจ่ายอยู่ทั่วทุกหัวระแหงและมีผู้ตั้งตนเป็นอาจารย์บอกหวยอยู่ทั่วทุกแห่งเช่นเดียวกัน ทางภาคใต้ก็มีข่าวลือว่าพ่อท่านคล้ายเป็นอาจารย์ให้หวยแม่น พวกขุนบาลหวยเถื่อนครั่นคร้ามในตัวท่านมาก แต่ความจริงพ่อท่านไม่เคยให้หวยแก่ใครเลย เป็นเพียงแต่ข่าวลือกันไปเอง ข่าวลือที่ว่าพ่อท่านให้หวยแม่นนี้ เรื่องมีอยู่ว่า นักนิยมเสี่ยงโชคอยากรวยในทางลัดตามจังหวัดใกล้เคียงไปหาพ่อท่าน และขอหวยกับท่านว่าขอแก้จนสักงวดเถอะพ่อหลวง ท่านย้อนถามว่าจะให้แก้จนด้วยอะไร นักหวยนิยมเรียนท่านว่า หวยงวดนี้ออกเลขอะไรขอรับ ท่านตอบว่า หวยมีอยู่ที่ตัวเรา จะจนหรือจะรวยอยู่ที่ตัวเรา ท่านพูดพร้อมกับหัวเราะอย่างอารมณ์เย็น คำตอบของท่านก็คงเป็นปริศนาให้คิด ให้ผู้ที่พามาขอหวยกับท่านนึกถึงอบายมุขจะให้คุณหรือโทษอย่างไรนั่นเอง หมายความว่า เราแทงถูกก็รวย แทงผิดก็จน ทั้งนี้จะแทงถูกหรือแทงผิดก็อยู่ที่ผู้เล่น

นักนิยมหวยหาได้เข้าใจในความหมายของท่านไม่ กลับพากันขบคิดเป็นเลขหวย ล้วงกระเป๋าเปิดดูเลขในธนบัตรเล่นหวย กลับพากันถูกก็เลยเป็น

ข่าวลือว่าท่านให้หวยแม่น ยังมีเรื่องพิศดารอีกมากมายจากคนที่มาขอหวยจากท่าน บางครั้งท่านบอกเรามาหาฉันที่นี่มารถอะไร กลับไปรถคันนั้นจะรวยเอง คนที่มาก็เอาเบอร์รถยนต์คันนั้นไปเล่นหวย เกิดถูกก็เลยมีข่าวลือว่าพ่อท่านให้หวยแม่น

เมื่อข่าวลือกันหนาหูทั่วไปจนพวกขุนบาลเจ้ามือกินรวบเดือดดาล วันหนึ่งเจ้ามือกินรวบแถบจังหวัดใกล้เคียงได้เดินทางไปหาพ่อท่านคล้าย เพื่อระงับเหตุมิให้พ่อท่านบอกหวยใคร ตนจะได้รับประโยชน์มากขึ้นกว่าเดิม ขึ้นไปบนกุฏิที่ท่านกำลังมีแขกอยู่มากมาย พูดเป็นเชิงขู่ท่านว่า

"หลวงพ่อเลิกให้หวยคนอื่นได้ไหม" พูดเสียงดังอย่างห้าวหาญดุดัน

ท่านบอกว่า_____ "ข้าไม่เคยให้หวยใครนี่" พูดช้า ๆ อย่างอารมณ์เย็น

"ไม่จริงหรอก คนเขาลือกันแซ่ด ผมหวังดีนะที่มาบอก ระวังท่านจะถูกเจ้ามือหวยฆ่าตาย ปืนยิงไม่ออกมีดฟันไม่เข้า ระวังขวานผ่าฟืน ทุบหัวท่านปังเดียวตายอย่างไม่มีท่า เพราะท่านแก่แล้ว" เขาพูดจาเสียงดังฟังชัด ทำให้แขกที่มาหาท่านตกตะลึงนิ่งเงียบไปหมด แล้วพ่อท่านก็หัวเราะพูดขึ้นว่า "ใครจะฆ่านั้น___ข้า___ไม่กลัว___เพราะข้าไม่เคยทำเข็ญให้ใครว่า แต่เอ็งระวังขวานเล่มนั้นจะทุบหัวเอ็งตายภายใน 7 วัน"

ในเวลาต่อมาครบวันที่ 7 ชายคนนั้น ซึ่งเป็นเจ้ามือกินรวบถูกลอบฆ่าด้วยขวานสมจริงดังพ่อท่านคล้ายพูดไว้ทุกประการ จึงเป็นข่าวลือว่าท่านเป็นผู้มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ทั้งนี้ท่านอาจสำเร็จอนาคตังสญาณอันมหัศจรรย์ มองเห็นเหตุการณ์ในอนาคตได้ เพราะไม่มีพระสงฆ์องค์ใด ที่ทรงศีลบริสุทธิ์สาบแช่งบุคคลหรือสัตว์ให้ถูกฆ่าตายได้

ฉะนั้น เมื่อพ่อท่านให้ศีลให้พรใครต่อใครไปแล้วว่า "จงมีความสุขความเจริญร่ำรวยเป็นเศรษฐีเถิด" บุคคลใดก็ตามที่ได้รับพรพิเศษจากท่าน จะ

เป็นผู้มีโชคลาภเจริญรุ่งเรืองในกิจการอาชีพของตน ปราศจากอุปสรรคความหายนะต่าง ๆ กลับกลายเป็นเศรษฐีสมจริงดังที่ท่านให้พรไว้ทุกประการ ก็มีน้อยคนเหมือนกันที่ท่านประสาทพรวิเศษให้เช่นนี้ ท่านอาจมีญาณมหัศจรรย์รู้อนาคตการณ์ของบุคคลนั้น ๆ ที่มีบุญวาสนากุศล นำส่งสร้างกรรมดีแต่อดีตชาติให้มีความสุขสมบูรณ์เจริญรุ่งเรืองเป็นเศรษฐีในชาตินี้ก็ได้

พ่อท่านคล้ายมิใช่จะเป็นผู้มีวาจาสิทธิ์เท่านั้น ท่านยังมีหรือยังเป็นผู้มีน้ำลายอันศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง อาจจะเป็นด้วยเวทย์มนต์คาถา ความขลังในวิทยาคมก็ได้ จึงมีคนทั่วไปคอยจ้องเมื่อท่านฉันหมาก พากันขอน้ำลายหรือน้ำหมากให้บ้วนลงสู่ผ้าขาวเล็ก ๆ เป็นจุดสีแดงโดยมิได้มีเลขยันต์อักขระคาถาอาคมลงกำกับไว้เลย ด้วยพลังพลานุภาพ อำนาจจิตที่ท่านระลึกถึงพุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ อันเป็นยอดแห่งพุทธานุภาพก่อให้เกิดมีอภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ในทางอยู่ยงคงกระพันชาตรี มหาอุตแคล้วคลาด มหาเสน่ห์ มหานิยมชานหมากก็มีอภินิหารเช่นกัน ฉะนั้น ผ้าที่เปื้อนน้ำหมากดังกล่าวนี้ยังมีอภินิหารมหัศจรรย์สามารถป้องกันไฟได้อย่างประหลาด

เหตุการณ์นี้ได้แสดงให้เห็นปรากฏ เมื่อไฟไหม้ครั้งใหญ่ขึ้นในนครศรีธรรมราช บ้านเรือนที่อยู่ติด ๆ กันได้ถูกไฟไหม้เผาผลาญวอดวายทำลายสิ้นมีอยู่หลังหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางบริเวณที่พระเพลิงไหม้เหลืออยู่โดดเดี่ยว เพราะมีผ้าน้ำหมากของพ่อคล้ายแขวนบูชาอยู่ที่หิ้งพระ จึงเกิดปาฏิหารย์คุ้มครองป้องกันพระเพลิงเผาผลาญ รอดตายอย่างประหลาดมหัศจรรย์ จึงเป็นข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วจังหวัดภาคใต้ว่า ผ้าน้ำหมากของพ่อท่านคล้าย มีอภินิหารศักดิ์สิทธิ์สามารถป้องกันอัคคีภัยได้ จึงมีผู้คนพากันมาขอให้ท่านบ้วนน้ำหมากลงในผ้าขาว เพื่อแขวนไว้บูชาอย่างเนืองแน่นมิได้ขาด

ความศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์ของพ่อท่านคล้ายมิได้หย่อนไปกว่านี้ ยัง

เล่าลือออกไปอย่างกว้างขวางออกไปอีกว่า ช่างภาพคนใดก็ตาม ถ้าไม่ได้อนุญาตจากท่านแล้ว ช่างภาพคนนั้นจะไม่สามารถถ่ายภาพของท่านติดได้ เว้นแต่ว่าท่านอนุญาตให้ทำการถ่าย นัยว่าท่านมีอำนาจดวงจิตแรงกล้าทำให้บรรดาช่างภาพเกิดความพิศวงงงงวยประหลาดใจตามๆ กัน เพราะสิ่งที่ไม่น่าเชื่อเช่นนั้น ต่างพากันเข้าใจว่าตัวท่านมีกายทิพย์ผิดบุคคลทั่วไป

เรื่องขนทรายมาสร้างโบสถ์

ในการสร้างโบสถ์ในวัดแห่งหนึ่ง ชาวบ้านพูดว่า "ไม่มีทราย" พ่อท่านคล้ายบอกว่า "ขอให้รออีกสองสามวัน เทวดาจะเอาทรายมาให้" หลังจากวันนั้นเพียงสองสามวันเกิดมีพายุและน้ำหลาก กระแสน้ำพัดเอาทรายมากองไว้ข้างท่าวัดเป็นอันมาก พอที่จะสร้างโบสถ์ได้อย่างสบาย

เรื่องต้นไม้หักโค่น

ในงานศพนายด้วง ราชู บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลร่อนพิบูลย์ อำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ญาติต้องการจะนำศพไปเผาที่วัดโคกแร่ โดยอ้างว่าที่วัดมัชฌิมภูผาไม่มีไม้ฟืน พ่อท่านถูกนิมนต์ให้ไปอยู่ในงานนั้นด้วย พูดว่าไม้ฟืนมีกะลุย (มีเยอะแยะ) เผาที่วัดมัชฌิมภูผานี่แหละ เพราะเป็นวัดของสกุล ญาติผู้ตายก็ยอม โดยความเคารพในพ่อท่าน ในคืนนั้นเอง กิ่งพิกุลในวัดมัชฌิมภูผาหักโค่นลงกิ่งใหญ่ พอแก่การฌาปนกิจศพนายด้วงในวันนั้น

ในการสร้างเจดีย์บนควนสวรรค์ ตำบลนาแว อำเภอฉวาง ล้างองค์พระเจดีย์ มีต้นกลิ้งใหญ่อยู่หนึ่งต้น ชาวบ้านเสนอว่าควรตัดเสียก่อน เพราะจะเป็นอันตรายต่อองค์พระเจดีย์ พ่อท่านพูดว่า ขอให้เว้นไว้เป็นร่มเงาในการ

สร้างพระเจดีย์ก่อน สร้างเจดีย์เสร็จจะจัดการเอง สร้างเจดีย์จวนเสร็จ ช่างกำลังทาปูนขาว พ่อท่านสั่งให้เด็กนำน้ำมาถวายหนึ่งแก้ว พอได้น้ำแล้วท่านก็เอามือจับแก้วนั่งบริกรรมประมาณ 30 นาที แก้วน้ำก็ขาดเสมอกับน้ำที่ใส่ไว้ในแก้วพอดี ต้นกลิ้งใหญ่ก็หักโค่นลงทันที โดยปราศจากลมฝน ทำให้มวลชนที่มาประชุมกันอยู่ที่นั่นเกิดมึนงงไปตามกัน ต้นกลิ้งหักสบั้นเป็นหกท่อน ช่างผู้ทาปูนขาวที่องค์เจดีย์ได้ตะโกนถามลงไปว่า ต้นไม้หักกี่ท่อน คนข้างล่างตอบว่า หักหกท่อน ช่างผู้นั้นพูดว่า ไม้หักหกท่อนเป็นเลข 6 แก้วเป็นเลข 9 ขาดกลางเป็นเลข 0 จึงได้เลข 906 พ่อท่านพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เกิดมีเศรษฐีควนสวรรค์ขึ้นแล้วหรือพ่อเหอ ช่างผู้นั้นตกลงใจจากเจดีย์กลับบ้าน หาได้ซื้อเบอร์ตามที่พูดไม่ รุ่งขึ้นเบอร์ออกเป็นเลข 906 จริงตามที่ตนว่า

พ่อท่านคล้ายได้ไปก่อพระพุทธรูป (พระประธาน) ไว้ในโรงธรรมสภาวัดมิชฌิมภูผา จำนวน 1 องค์ และสร้างถนนทางเข้าวัดจากถนนรถไฟถึงวัดระยะทางประมาณ 20 เส้น และได้ก่อเสาคอนกรีต ซึ่งถูกพายุพัดไม้ล้มหักทับเสาปูนหักสามเสา ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่มีปูนซีเมนต์สำหรับซ่อมแซมพ่อท่านได้เอาหินเป็นก้อน ๆ มาตำกับครกตำข้าวจนเป็นผงละเอียดแล้ว ผสมกับน้ำผึ้ง ข้าวเปียก ข้าวเหนียว ใช้แทนปูนซีเมนต์ต่อเสาจนติดกันมั่นคง อยู่มาได้จนถึงปัจจุบันนี้ วัดมัชฌิมภูผาตั้งอยู่ท้องที่หมู่ที่ 6 ตำบลร่อนพิบูลย์ อำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช

วาจาสิทธิ์หลวงพ่อคล้ายทำให้คนวิกลจริตหายบ้าทันตาเห็น

ในช่วงที่หลวงพ่อคล้ายกำลังก่อสร้างพระเจดีย์ธาตุน้อยอยู่นั้น ก็ได้มีหนุ่มคนหนึ่งมีอาการวิกลจริต มีมีดพร้าเป็นอาวุธไล่ฟันคนงานที่ช่วยหลวงพ่อ

ก่อสร้างพระเจดีย์ จนพากันวิ่งหนีเอาตัวรอดกันจ้าละหวั่น เสียงอื้ออึงของคนงานและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มารักษาความสงบอยู่ในบริเวณดังกล่าว พยายามหลอกล่อเพื่อจะเอามีดพร้าที่คนบ้ากวัดแกว่งไปมา ทำให้เป็นที่หวาดเสียว แต่คนบ้ากลับไม่หลงเชื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลับคว้ามีดพร้าจะฟันทำร้ายเอาอีก จนเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องเผ่นหนีเอาตัวรอด หลวงพ่อถามไถ่คนที่อยู่ข้างว่ามีอะไรที่เสียงอึงอื้อ และคนงานวิ่งหนี ลูกศิษย์กราบเรียนท่านว่า ได้มีคนบ้าไม่รู้มาจากไหน อาการคลุ้มคลั่งดุร้าย มีมีดพร้าเป็นอาวุธไล่ฟัน ทำร้ายผู้คนอยู่ หลวงพ่อเลยพูดว่า **ใครว่าเขาบ้าละ เขาดีนะพ่อนะ ไหนพาฉานไปดูซิ ลูกศิษย์พากันห้ามปราม แต่หลวงพ่อต้องการไปและพบคนบ้า ทันทีที่เห็นหลวงพ่อคล้ายคนบ้ากลับวางมีดพร้าลง แล้วนั่งกราบหลวงพ่อ คล้ายด้วยความเคารพ หลวงพ่อเลยพูดว่า เออดีนะหายเถอะน่ะพ่อน่ะ** สุขกายสุขใจนะ**พ่อ** อาการคนบ้าที่คลุ้มคลั่งก็หายเป็นปกติอย่างน่าอัศจรรย์ ท่ามกลางสายตามหาชนนับร้อยที่มาร่วมก่อสร้างพระเจดีย์ในครั้งนั้น

อีกครั้งหนึ่ง วันอาบน้ำทำบุญอายุพ่อท่านที่วัดสวนขัน พอเริ่มจะสรงน้ำ ฝนเริ่มตั้งเค้าว่าจะตก พ่อท่านพูดว่า "___ไซร์มันเหลา___ฝนมันตกเป็นโรงมโนห์รา" ตกลงวันนั้นฝนตกรอบวัด หาได้ตกลงในวัดไม่

อีกครั้งหนึ่งในงานทำบุญบ้านแห่งหนึ่ง พระอธิการนาคได้บอกพ่อท่านคล้ายว่า เมื่อคืนผมฝันแปลกประหลาด คือ ฝันว่าที่ต้นคอของผมมันเจ็บ บวมขึ้นที่ต้นคอนั้น เมื่อตื่นจึงคลำดูรู้สึกว่าบวมขึ้นจริง ๆ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร พ่อท่านถามว่าเงินที่เรี่ยไรมาจากชาวบ้านมาทำโบสถ์นั้น___ทำแล้วหรือยัง พระอธิการนาคตอบว่า___"ยังไม่ได้ทำ" พ่อท่านจึงว่า "เออ___เพราะเหตุนั้นแหละ___คอมันจึงบวมขึ้น" นี่แสดงว่าพ่อท่านเป็นพระที่สุจริตจริง ๆ

สร้างโรงเรียนพุทธยาคมศรียาภัย ชุมพร

ดินแดนของภาคใต้อันก่อกำเนิดพระอริยสงฆ์มาตั้งแต่บรมกาล หลวงพ่อคล้ายองค์หนึ่งที่บรรลุอภิญญาญาณสามารถล่วงรู้เหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตจนถึงปัจจุบันและอนาคต ทั้งวาจาสิทธิ์เป็นที่สักการะทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

ในปี พ.ศ. 2508 พระปลัดเห้ง นิมิตฺโต เจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ ได้จัดสร้างอาคารเรียนโรงเรียนพุทธยาคมศรียาภัยขึ้น เนื่องจากอาคารหลังเก่าตกอยู่ในสภาพทรุดโทรม โดยทางวัดและคณะกรรมการวัด ตลอดจนประชาชนจังหวัดชุมพร ได้มานิมนต์หลวงพ่อคล้ายให้สร้างอาคารเรียนดังกล่าว ซึ่งหลวงพ่อคล้ายท่านได้เดินทางไปในวันที่ 24 เมษายน 2508 ตรงกับวันเสาร์ แรม 8 ค่ำ เดือน 5 ปีมะเส็ง ซึ่งเป็นวันเริ่มงานวางศิลาฤกษ์อาคารเรียนพุทธยาคมศรียาภัย วัดชุมพรรังสรรค์ อ.เมือง จังหวัดชุมพร

จากการบันทึกของพระภิกษุบุญถึง ขนฺตินโล ในหนังสืออนุสรณ์สร้างอาคารเรียนหลวงพ่อคล้ายสงเคราะห์ว่า เมื่อเวลา 16.00 น. เศษ ก่อนที่ขบวนรถไฟนครศรีธรรมราช-ชุมพร ซึ่งเป็นขบวนแรกที่หลวงพ่อคล้ายได้โดยสารมา ก่อนที่ขบวนรถไฟจะเข้าสู่ชานชาลาสถานีรถไฟชุมพร ประมาณ 10 นาที บรรยากาศของเมืองชุมพร ซึ่งกำลังร้อนอบอ้าวของเปลวแดด เพราะขาดฝนมานานร่วม 20 กว่าวันแล้ว อากาศก็เริ่มปรวนแปรเปลี่ยนแปลงเป็นพายุพัดอย่างแรงจัดเมฆฝนก็เริ่มตั้งเค้า และฝนเริ่มประพรมลงมาอย่างหนัก ทำให้พระสงฆ์ 90 รูป พร้อมคณะกรรมการ ข้าราชการ ประชาชน พ่อค้า ที่มาต้อนรับหลวงพ่อคล้ายที่สถานีรถไฟชุมพรเอะใจและประหลาดใจตามๆ กัน เพราะธรรมดาของเมืองชุมพรช่วงในเดือนนี้จะแล้งจัดหรือจะขาดฝนตก จะไม่มีฝนตกเลยแม้แต่น้อย แต่พอขบวนแรกที่หลวงพ่อคล้ายโดยสารมาถึงสถานีชุมพร ฝน

ที่ตกกระหน่ำอย่างไม่ลืมหูลืมตาก็เริ่มซาลงจนขาดเม็ด ท้องฟ้าที่มืดครึ้มก็กลับสว่างจ้าอย่างที่ทุกคนไม่คาดคิดมาก่อนอากาศเริ่มบริสุทธิ์สดใส สดชื่นเป็นพิเศษเพราะฝุ่นละอองได้ถูกน้ำฝนชะล้างไปหมด ทุกคนที่อยู่ในสถานีนั้นต่างก็เห็นเหตุการณ์ ต่างก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า เป็นเพราะบุญญาอภินิหารของหลวงพ่อคล้าย ซึ่งเป็นศุภนิมิตที่ดีของชาวชุมพรที่หลวงพ่อท่านได้มาร่วมสร้างอาคารเรียนหลวงพ่อคล้ายสงเคราะห์ ช่วงที่หลวงพ่อคล้ายได้เดินทางจากสถานีรถไฟชุมพรสู่วัดชุมพรรังสรรค์ ซึ่งมีระยะ 1 กิโลเมตรเศษ หลวงพ่อคล้ายต้องใช้เวลาเดินทางนาน 1 ชั่วโมงเศษ เพราะคลื่นสาธุชนชายหญิงจากอำเภอใกล้เคียงเพียงของจังหวัดชุมพรและระนอง ต่างมารอพบหลวงพ่อ เพื่อชมและขอน้ำพระพุทธมนต์ของท่าน จึงทำให้ขบวนรถจำนวน 29 คัน ที่แห่หลวงพ่อต้องโดนคลื่นมหาชนที่มากราบไหว้ขอพรจากหลวงพ่อเป็นจำนวนหมื่นๆ คนที่มีจิตศรัทธาต่อหลวงพ่ออย่างแรงกล้า จึงทำให้การเดินขบวนแห่ของหลวงพ่อช้าดังกล่าว

จาริยวัตรประจำวันของพ่อท่าน

โดยปกติพ่อท่านคล้ายมีเมตตาต่อทุกคนที่ไปหาท่าน โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ พ่อท่านจะต้อนรับแขกที่ไปหาท่านแบบพ่อกับลูก ถึงแม้ว่าแขกหรือผู้ไปเยือนจะนั่งอยู่จนดึกจนดึ่นอย่างไร พ่อท่านไม่เคยแสดงอาการรังเกียจให้เห็น ท่านจะนั่งสนทนาจนแขกลากลับกันหมดแล้วท่านจึงจะลุก จนบางครั้งลูกศิษย์ได้กระซิบบอกท่านว่าถึงเวลาจำวัดแล้ว ซึ่งท่านก็ตอบว่า "เขาก็ตาเราก็ตา" หมายความว่า เขายังไม่นอนเราก็ยังไม่นอนนั้นเอง ในด้านความเมตตาอุปถัมภ์ก่อสร้างศาสนสมมุติต่างๆ ซึ่งพ่อท่านได้เมตตาช่วยเหลือจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เช่น อุโบสถวัดจันดี อุโบสถวัดหลักช้าง โรงเรียนวัดจันดีและโรงเรียนที่ตนเองเรียน วัดพระธาตุน้อยจันดี ฯลฯ โดยทุกครั้งที่จะก่อสร้างเพียงนิมนต์ท่านไปนั่งเป็นประธานเท่านั้น สิ่งก่อสร้างจะแล้วเสร็จอย่างรวดเร็ว

เป็นเสียงเล่าลือในหมู่คนทั่วไปว่าเมื่อพ่อท่านทำสิ่งใดแล้วแม้แต่เทวดายังลงมาช่วยสำเร็จรวดเร็วยิ่งนัก ด้วยอิทธิฤทธิปาฏิหารย์ท่านทำให้ประชาชนทั่วไปรักเคารพพ่อท่านดังพ่อบังเกิดเกล้า ด้วยความดีของท่านกลายเป็นกฤษดาอภินิหารที่ควรบูชา เวลาพ่อท่านคล้ายเดินทางไปแห่งหนตำบลใด ความอิ่มเอิบใจของประชาชนก็ยังเกิดขึ้น และเมื่อใครผู้ใดเข้าไปกราบไหว้ พ่อท่านจะอำนวยพรว่า "เป็นสุขเถิดเจ้าคุณพ่อ" แม่คุณฉาน" วาจาของท่านศักดิ์สิทธิ์นักดังคำอวยพรของท่านที่สามารถหยั่งรู้จิตใจของคนที่ไปกราบไหว้ท่าน เหมือนท่านมีญาณพิเศษหยั่งรู้จิตใจ ผู้ที่ไปหาท่านใครมีบาปมีบุญ ท่านรู้ ใครไหว้ท่าน ท่านให้ชานหมาก อันว่าชานหมากของพ่อท่านคล้ายนั้นกล่าวกันว่าศักดิ์สิทธิ์นักนึกอธิษฐานอย่างไรก็มักสำเร็จผลอย่างนั้น ทั้งน้ำพุทธมนต์ทิพย์ของท่านถ้าได้ประพรมผู้ใดนั้น ก็จะมีจิตใจหายทุกข์หายโศก โรคภัยทั้งปวง มีลาภยศด้วยอำนาจความกรุณาเมตตาของท่านโดยแท้ ท่านมีเมตตากรุณาต่อทุกคนที่เข้าไปหาไม่ว่าจะเป็นชาวต่างประเทศเศรษฐีหรือคนยากจนเข็ญใจอยางไร ท่านแสดงออกซึ่งความเมตตาปราณีหาที่สุดมิได้ ท่านจึงเป็นร่มไทรของปวงชนทั่วไป ท่านจะพูดกับทุกคนด้วยวาจามธุรสอันอ่อนหวาน ใครขออะไรท่านก็จะให้ไป เช่น ขอชานหมาก ลูกอม เหรียญพิมพ์ต่างๆ และผ้ายันต์ของต่างๆ อันเป็นมงคลวัตถุ ท่านมอบให้ทุกคนที่ไปหาท่าน ได้นำไปบูชากราบไหว้ป้องกันภัย นับได้ว่าพ่อท่านคล้ายท่านเป็นอริยเจ้าอย่างแท้จริง..."

สิทธิวัตถุมงคลต่าง ๆ ของพ่อท่านคล้าย

ส่วนมากบรรดาวัตถุมงคลของพ่อท่านคล้ายนั้น ท่านได้สร้างในช่วงสมัยนั้น มีหลายชนิดด้วยกัน อาทิ ตะกรุด ผ้ายันต์ ลูกอมชานหมาก เหรียญรูปเหมือน พระกริ่งรูปเหมือน รูปหล่อบูชา พระผงผสมว่านพิมพ์รูปเหมือนพิมพ์ใหญ่ เล็ก พระประจำวัน

ตัวอย่างประสบการณ์อภินิหารเหรียญและพระผงเนื้อว่าน

อำนาจพุทธคุณอภินิหารพระผงเนื้อว่านที่ช่วยชีวิตชาวนาก็เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 12 เมษายน 2531 ในขณะที่ครอบครัวของนายจิตร ชูแก้ว เกษตรชาวนาไทยนอนหลับกับสมาชิกครอบครัว หลังจากทำงานปลูกพืชหมุนเวียนตามนโยบายไม่ต้องไปขายแรงงานในเมืองแล้ว ก็ต้องตกใจกันทั้งครอบครัว เมื่อได้ยินเสียงตะโกนจากบริเวณบ้านว่า อย่าขัดขืนหรือต่อสู้ นี่คือการปล้น เจ้าบ้านอย่าได้ขัดขืนเป็นอันขาด แล้วคนร้ายจำนวน 4 คน ซึ่งมีอาวุธครบมือ ก็ลงมือเปิดคอกวัวต้อนวัวของนายจิตรจำนวน 12 ตัว ไปทันที ด้วยความเสียดายและถ้าหากครอบครัวของตนขาดวัวที่ช่วยไถนาแล้ว เป็นอันว่าไม่ต้องทำมาหากินกันทางทำนาต่อไปได้ นายจิตรตัดสินใจแน่วแน่หยิบเอาสร้อยคอที่มีพระผงเนื้อว่านชานหมากรูปเหมือนพ่อท่านคล้ายที่ตนได้มาตอนบวชพระ และได้ไปกราบนมัสการพ่อท่านคล้ายที่วัดสวนขัน ซึ่งท่านได้มอบพระผงเนื้อว่านกับลูกอมชานหมาก ซึ่งนายจิตรได้แขวนติดตัวเสมอมา เมื่อหยิบพระมาแล้วก็ยกมืออธิษฐานในใจว่า ขอบารมีพ่อท่านคล้ายแห่งวัดสวนขันช่วยคุ้มครองลูกด้วยเถิด แล้วก็คว้ามีดพร้าที่คมกริบเป็นอาวุธกระโดดจากเรือนท่ามกลางเสียงร้องห้ามของนางอารีย์ผู้เป็นภรรยา เมื่อกระโดดลงจากเรือนก็เข้าไล่ฟันคนร้ายทันที จนพวกโจรตั้งตัวไม่ติด แต่กระนั้นยังมีโจรคนหนึ่งโดนฟันเข้าจนได้ร้องไห้ให้เพื่อนช่วยเสียงดังลั่น ฝ่ายเพื่อนโจรเมื่อตั้งตัวได้สติ คนร้ายทั้ง 3 คนต่างยิงใส่นายจิตรอย่างเผาขน เสียงกระสุนปืนรัวสนั่น นายจิตรโดนเข้าสามสี่นัดซ้อนก็รู้สึกเสียวแปล็บบริเวณลำตัว แต่คลำดูก็ไม่เห็นมีบาดแผล ก็ฉวยมีดพร้าวิ่งไล่ฟันคนร้ายอีก คนร้ายได้พากันระดมยิงนายจิตรจนกระสุนหมดลูกจึงช่วยกันประคองเพื่อนที่โดนฟันหลบหนีไป ส่วนนางอารีย์ได้ยินเสียงปืนดัง

หลายนัดก็เข้าใจว่าผัวของตนตายแน่ ก็รีบตีเกราะดังลั่นไปทั่วหมู่บ้าน ชาวบ้านได้ยินเสียงเกราะก็รีบพกอาวุธมาที่บ้านนายจิตร ซึ่งนายจิตรกำลังต้อนวัวเข้าคอกอยู่ พร้อมกับได้ถามไถ่เรื่องราว ซึ่งนายจิตรได้เล่าให้ฟังที่ตนได้ฟันคนร้ายบาดเจ็บไปคนหนึ่ง และตนถูกคนร้ายระดมยิงจนเสื้อผ้าขาดเป็นรูไปหมด ตามผิวหนังปราศจากบาดแผลแม้แต่น้อย และที่ตนปลอดภัยในครั้งนี้ก็เพราะอำนาจพระพุทธคุณพระผงเนื้อว่านและลูกอมชานหมากศิษย์ของพ่อท่านคล้ายโดยแท้

ถูกรถชนไม่เป็นไร

เมื่อกลางเดือนมีนาคมที่ผ่านมา นายเกษม ศรีสะอาด อายุ 24 ปี อาชีพเป็นเซลแมนบริษัทแห่งหนึ่ง อยู่บ้านเลขที่ 166 บ้านนาเหนือ ตำบลปากแพรก อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ขี่มอเตอร์ไซด์โดยไม่มีเลขทะเบียน โดยมีนายวิชาญ สายเท้าเอี้ยน หนุ่มอายุในวัยเดียวกัน นั่งซ้อนท้ายมาจากในเมืองนครศรีธรรมราช และเมื่อมาถึง ก.ม. 124-125 ตำบลเสาธง อำเภอร่อนพิบูลย์ ก็ได้มีรถกะบะแล่นมาด้วยความเร็งสูง พุ่งเข้าชนรถมอเตอร์ไซด์เสียงดังสนั่น ทำให้นายเกษมกับนายวิชาญสองหนุ่มกระเด็นไปหลายเมตร ท่ามกลางความตกใจของชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์ รถมอเตอร์ไซด์พังยับเยิน ส่วนนายเกษมกับนายวิชาญรอดตายได้อย่างปาฏิหารย์ นายเกษมเล่านาทีวิกฤติว่าขณะที่ตนเองได้กระเด็นไปตามพื้นถนน ตอนนั้นศีรษะของนายเกษมห่างจากรถกะบะเพียง 1 คืบเท่านั้น ก่อนที่รถจะเบรคทัน นับว่ารอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด หลังจากลุกขึ้นจากพื้นถนนแล้ว นายเกษมกล่าวกับชาวบ้านที่วิ่งออกมาดูความหายนะของผู้อื่นว่า เป็นเพราะเหรียญหลวงพ่อคล้ายวัดจันดีที่ช่วยชีวิตของตนให้พ้นจากภัยครั้งนี้ ซึ่งเหรียญที่นายเกษมแขวนนั้นเป็นเหรียญพ่อท่านคล้ายรุ่นสร้างพระธาตุน้อยจันดี 2505 เพียงเหรียญเดียว

เท่านั้น และนายวิชาญก็เช่นกันที่กระเด็นไปตกอยู่ริมถนนนั้นได้แขวนเหรียญพ่อท่านคล้ายรุ่นเสมาหันข้างพนมมือเพียงเหรียญเดียวเท่านั้น ที่ช่วยชีวิตตนให้ปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวงได้ ซึ่งนับได้ว่าบรรดาวัตถุมงคลต่าง ๆ ของพระครูพิศิษฐ์อรรถการ (พ่อท่านคล้าย จันทฺวณฺโณ) พระอริยะเจ้าแห่งเมืองทักษิณเท่านั้นนับว่าเป็นอมตะตลอดกาล พระพุทธคุณเด่นทางแคล้วคลาดคงกระพัน และเมตตามหานิยมเป็นเลิศ คำขวัญว่าใครมีวัตถุมงคลพ่อท่านคล้ายไปได้ทุกที่ชีวิตปลอดภัย

เมื่อได้อ่านประวัติพระครูพิศิษฐ์อรรถการ (พ่อท่านคล้าย) เจ้าอาวาสวัดสวนขัน ตลอดจนปฏิปทาศีลาจาริยวัตรดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่าพ่อท่านคล้ายนั้นท่านตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญเพียรปฏิบัติพระธรรมและถือเพศพรหมจรรย์มาแต่เยาว์วัย คือ ท่านได้บรรพชาเป็นสามเณร และได้บวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาต่อเนื่องกันมาไม่ขาดสาย อายุ 96 จึงได้มรณภาพ ระหว่างที่ท่านบวชนอกจากจะเล่าเรียนสมถะและวิปัสสนากรรมฐานตามแนวพระพุทธศาสนาแล้ว ยังได้ศึกษาวิชาอื่น ๆ ตลอดจนอาถรรพณ์เวชอีกด้วย นับว่าท่านเชี่ยวชาญทั้งพุทธศาสตร์และไสยศาสตร์ ยากที่จะหาพระคณาจารย์ทั้งในอดีตและปัจจุบันนั้นเทียบเท่าได้

บรรดาพระเครื่องรางของขลังต่าง ๆ ที่พ่อท่านได้สร้างขึ้นมีคุณวิเศษมากมาย ได้มีผู้ใช้พกติดตัวได้รับอำนาจพุทธคุณต่าง ๆ จากบรรดาวัตถุเหล่านั้นต่างกล่าวกันเป็นเสียงเดียวว่า พุทธคุณมากล้น

ก่อนที่จะนำวัตถุมงคลของพ่อท่านคล้ายพกติดตัวไป ท่านจะต้องอาราธนาท่านเสียก่อนด้วยคำว่า ***"พุทธัง อะระหัง พุทโธ ธัมมัง อะระหัง ธัมโม สังฆัง อะระหัง สังโฆ"***

ตำรายารักษาโรคแผนโบราณของท่านอาจารย์เจือ ขจรมาลี

(อดีตนายกสมาคมแพทย์แผนโบราณแห่งประเทศไทย ซึ่งท่านได้ล่วงลับไปแล้ว)

ตำรายาที่ตีพิมพ์ลงในหนังสือฉบับนี้ได้รับความเมตตาจากคุณยายลัดดา ขจรมาลี เป็นผู้เอื้อเฟื้อให้สูตรยามาเพื่อแจกเป็นธรรมทาน

ยารักษาโรคอัมพาตและอัมพรึกขนานนี้ต้องใช้สูตรยากิน 3 ขนาน กินพร้อมกันไป จึงจะได้ผลดี

ขนานที่ 1 ยาอายุวัฒนะ (200 ปี) แก้สารพัดโรคทำให้กินข้าวได้นอนหลับ

โกฏสอ 1 บาท โกฏพุงปลา 1 บาท กานพลู 2 บาท รากชาพลู 2 บาท ว่านน้ำ 4 บาท รากเจ็ดมูลเพลิง 4 บาท เกลือสินเธาว์ 4 บาท การะบูนอย่างดี 4 บาท บระเพ็ชร 4 บาท ลูกกระวาน 4 บาท หัวกระเทียมไทย 4 บาท หัวขมิ้นอ้อย 4 บาท รากตองแตก 8 บาท หัสสะดำเทศ 8 บาท มหาหิงค์ 8 บาท ยาดำ 8 บาท พริกไทยล่อน 12 บาท ลูกกระดอม 12 บาท ดีปลี 12 บาท เนื้อลูกสมอดีงู 12 บาท เนื้อลูกสมองภิเภก 12 บาท เนื้อลูกสมอไทย 12 บาท ใบสะเดา 32 บาท เนื้อลูกมะขามป้อม 12 บาท

บดทำผงปั้นเป็นเม็ดคลุกกับน้ำผึ้งกินครั้งละ 5-7 เม็ด แล้วแต่ธาตุหนัก-เบา (ถ้าระบายมากก็ให้กิน 5 เม็ด ถ้าท้องผูกก็ให้กิน 7 เม็ด) กินเวลาเช้า-เย็น ก่อนอาหาร

ขนานที่ 2 ยาแก้ลมร้าย 7 จำพวก ลมอัมพาต แก้เหน็บชาต่าง ๆ ลมขึ้นมาแต่ฝ่าเท้าแล่นขึ้นมาถึงต้นขา ทำให้เสียขาข้างเดียวและตายแข็งอยู่

ครึ่งตัวและเป็นแต่เท้าขึ้นมาถึงอกถึงชายสบักและรอบ ๆ ตัว จึงเรียกชื่อว่าลมอัมพรึกลมอัมพาต

น้ำประสานทองสตุ 1 บาท โกฏสอ 1 บาท โกฏพุงปลา 1 บาท ว่านน้ำ 1 บาท ลูกกระวาน 1 บาท บรเพ็ช 1 บาท รากเจ็ดมูลเพลิง 1 บาท รากตองแตก 2 บาท มหาหิงส์ 2 บาท พริกไทยล่อน 2 บาท การะบูรอย่างดี 2 บาท รากชาพลู 2 บาท รากคนทีสอ 2 บาท หัวกระทือ 2 บาท หัวขมิ้นอ้อย 2 บาท หัสสะคุณเทศ 2 บาท กานพลู 2 บาท ดีปลี 3 บาท ขิงแห้ง 3 บาท ลูกกระดอม 3 บาท ใบสะเดา 8 บาท

บดทำผงเป็นเม็ดกับน้ำที่ต้มสุกแล้ว กินครั้งละ 5-7 เม็ด แล้วแต่ธาตุหนัก-เบา กินเวลาเช้า-ก่อนเข้านอน กินก่อนอาหาร

ขนานที่ 3 ยาชื่อวัตโรคะมาวาต แก้ปวดเมื่อย เจ็บสะเอวและสันหลัง ขัดหัวเข่า ปวดท้องน่อง ยอกขัดตีนขาทั้งสองข้าง แขนขาเป็นเหน็บชา บวมทั้งขับลมให้ร้อนเดินทั่วร่างกาย

ใบคนทีสอ ว่านน้ำ ผิวมะกรูด มหาหิงส์ ใบมะตูม เปลือกมะรุ่มเปล้าน้อย อย่างละ 1 บาท ทำผงปั้นเป็นเม็ดคลุกกับน้ำผึ้งหรือน้ำต้มสุกกินครั้งละ 5-7 เม็ด แล้วแต่ธาตุหนัก-เบา กินเวลาก่อนอาหารเที่ยงและก่อนนอน

ยาผง-ยาต้ม แก้ภูมิแพ้ ไข้หวัด ร้อนใน น้ำมูกไหล ไอ หอบ

โกฏหัวบัว พญามือเหล็ก จันทร์แดง รากหวายขม รากคนทา โกฏก้านพร้าว ขอนดอก ใครเครือ จันทร์ขาว ต้นดีงู กฤษนา สารภี โกฏเชียง สมุนละแว้ง จันทร์เทศ ชะเอมไทย กะลำพัด พิกุล บุญนาท หนังสิ่งละ 1 บาท หอมแดง 3 บาท อ้อยแดง 3 บาท บัวทั้ง 5 อย่างละ 2 สลึง ชะเอมเทศ 6 บาท

ใช้บดทำผงหรือไม่ต้องบดใช้ต้มกินก็ได้ บดทำผงปั้นเป็นเม็ดกับน้ำสุก กินครั้งละ 5-7 เม็ด เช้า-เย็น ก่อนอาหาร หรือต้มกินเช้ากลางวัน เย็นก่อนอาหารครั้งละ 1 ถ้วยชา (ยา 1 ชุด ต้มกินได้ 7 วัน)

ยาต้มกินแก้เบาหวาน

กำแพงเจ็ดชั้น 2 บาท แส้ม้า 2 บาท มะแว้งเครือ 2 บาท เถาม้วกแดง 2 บาท โมกขาว 2 บาท ชะเอมไทย 3 บาท รากคนทา 3 บาท

ใส่น้ำท่วมยาต้มให้เดือดทิ้งไว้ให้เย็นกินได้ทั้งวันแทนน้ำได้ ยา 1 ชุด ต้มกินได้ 7 วัน ต้องกิน 5 ชุด เบาหวานถึงจะลด

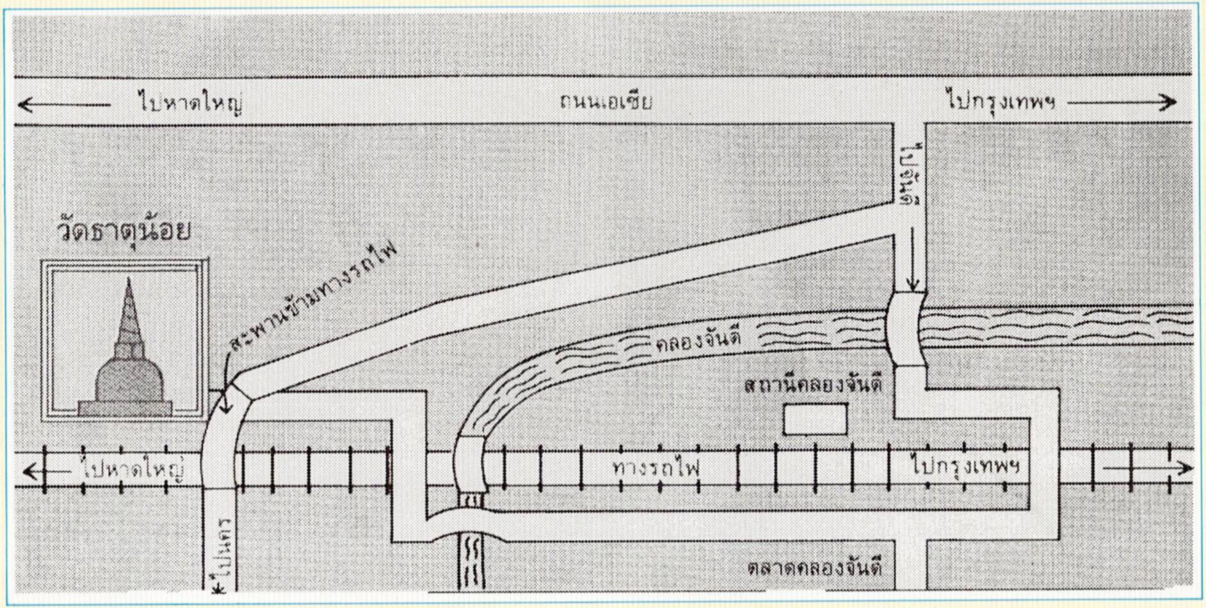
ยาผงกินแก้ความดันสูง-ต่ำ ทำให้ปวดศีรษะ มึนงง หน้ามืดตาลาย

ใบกัญชา 1 บาท ยาดำ 1 บาท หัวอุตพิศ 1 บาท หัวดองดึง 1 บาท หัวกระเทียม 1 บาท 2 สลึง ว่านน้ำ 2 บาท ชะเอมเทศ 2 บาท โกฏน้ำเต้า 2 บาท โกฏพุงปลา 2 บาท มหาหิงส์ 2 บาท ว่านเปราะ 3 บาท ลูกผักชีลา 3 บาท ดีปลี 3 บาท ขิงแห้ง 4 บาท แก่นสะแมทะเล 4 บาท รากส้มกุ้ง 4 บาท สค้าน 4 บาท พริกไทยล่อน 6 บาท เปลือกกันเกรา 6 บาท

บดทำผงปั้นเป็นเม็ดกับน้ำสุก กินครั้งละ 5-7 เม็ด หรือละลายผง 1 ช้อนกาแฟกับน้ำสุก

ยาต้มแก้ปอดพิการ หายใจขัดในอก เหนื่อยหอบ

เบ็ญจกูล จันทร์ทั้ง 2 แห้วหมู ชะเอมเทศ บรเพ็ชร ลูกกระดอม มะตูมอ่อน กฤษณา กลำผัก ขอนดอก สมอภิเภก สมอไทย สมอดีงู มะขามป้อม ใบมะคำไก่ เถาวัลย์เปรียง อ้อยแดง เกสรทั้ง 5 หนักอย่างละ 1 บาท กินเช้า-เย็น ครั้งละ 5 ช้อนโต๊ะ ยา 1 ชุดต้มกินได้ 10 วัน

แผนที่ไปที่วัดธาตุน้อย

วัดธาตุน้อย หมู่ที่ 1 ตำบลหลักช้าง (สถานีรถไฟคลองจันดี) อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช
ร่างของพ่อท่านคล้าย (วาจาสิทธิ์) บรรจุอยู่ในหีบแก้วบนองค์พระเจดีย์น้อยแห่งนี้